

Festivalul „Avangarda XXII”

Viata periodic de atitudine, cultură și informație

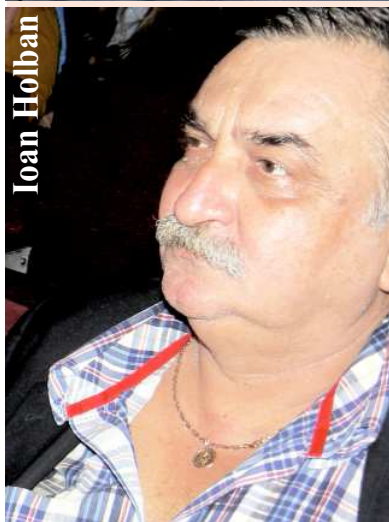
băcăuană

Anul XX • Nr. 469
Octombrie 2014 • Serie nouă
16 pagini + 8 pagini supliment

Director: Victor Munteanu

Gabriel Chifu

Ioan Holban

Theodor Codreanu

Lucian Strochi

Pag. 3 - 15 - 16

„Din păcate, ca niciodată în istoria neamului nostru, omul a ajuns să se apere de un dușman cumplit, de un produs al ultimilor două decenii: *Statul Român! Statul*, care l-a lăsat fără un loc de muncă și pentru care *Constituția* nu mai face doi bani, *statul*, care nu mai este capabil să apere hotarele țării, *statul*, care îl urmărește cu impozitele până-n gaură de șarpe, *statul*, care a distrus economia națională, *statul*, care, prin funcționarii de la toate ghișele publice, i-a distrus orice fărâma de demnitate... *Statul*, care nu mai este stat, ci un cuvânt abstract în buzunarele celor fără niciun dram de rușine și moralitate. Iată adevărata problemă a băcăuanilor și a tuturor românilor!”

Prof. univ. dr. RADU ABABEI

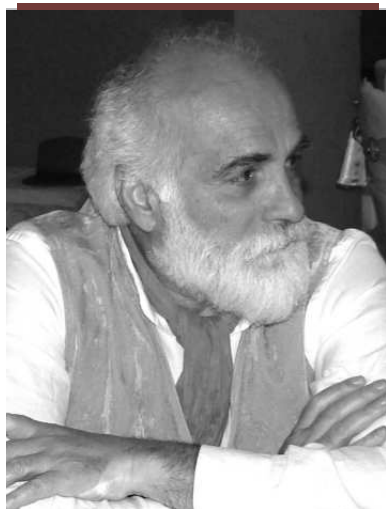
VICEPRIMAR AL MUNICIPIULUI BACĂU

C
M
Y
K

C
M
Y
K

Premiile Festivalului de Creație Literară „Avangarda XXII”

MARIAN DRĂGHICI

Sâmbătă, 27 septembrie a.c., de la ora 16,30, la Teatrul Municipal „Bacovia” a avut loc festivitatea de decernare a premiilor celei de-a XIII - a ediții a Festivalului-Concurs de Creație Literară „Avangarda XXII”. Ediția din acest an a stat sub semnul poeziei, „o poezie a tinerilor creatori, o poezie de calitate, alături de creațiile poezilor consacrați”, după cum avea să remarce președintele juriului, Gabriel Chifu, directorul executiv al revistei „România Literară”.

Juriul, alcătuit din scriitorii **Gabriel Chifu** - președinte, **Theodor Codreanu**, **Ioan Holban**, **Lucian Strochi** și **Victor Munteanu** - membri, a acordat următoarele premii:

Pentru scriitorii consacrați:
 • Premiul pentru cartea de poezie a anului 2013:
Marian Drăghici - Lumină, încet, Ed. „Tracus Arte”, Buc.

- Premiul pentru cartea de proză a anului 2013:
Dan Perșa - Viața continuă, Ed. „Europress Group”, Buc.
- Premiul pentru cartea de eseu a anului 2013:
Paul Aretzu - Măgărița lui Balaam. Opera Omnia. Publicistică și eseu contemporan, Ed. „Tipo Moldova”, Iași
- Premiul pentru revista de cultură și literatură a anului 2013: „Caiete Silvane”, Zalău. Redactor-șef, **Daniel Săuca**.

Pentru autorii care au debutat în poezie în 2013 și nu au depășit 35 de ani:

- Premiul Asociației Culturale „Familia Lecca”: **Simona Dumitrache - Viziuni mute**, Ed. „Palimpsest”, Buc.
- **Pentru scriitorii care nu au debutat editorial și nu au depășit 35 de ani:**
Poezie
 • Premiul I și premiul revistei

- „Viața Românească”:
Laura-Edith Negulici, Buc.
- Premiul II și premiul revistei „Ramuri”:
Alexandra-Roxana Lazăr, Brașov.
- Premiul III: *Nu s-a acordat.*
Critică literară/eseu
 • Premiul I și premiul revistei „România literară”:
Sânziana-Maria Stoe, Brașov
- Premiile II și III: *Nu s-au acordat.*

„George Apostu” (director, prof. **Daniela Birzu**): grupul **Trio „Ad libitum”** (muzică de cameră), interpreții de muzică ușoară și populară și grupurile de balerini (coregrafia, prof. **Simona Simon - Baicu**). Festivitatea a fost încheiată de îndrăgiiți interpreți de muzică populară **Maria Tătaru-Bordea** și **Anton Achiței**, care au electrizat asistența, fiind aplaudați cu generozitate.

Stefan OLTEANU

Festivitatea de premiere a fost prefațată de un dinamic spectacol artistic, care a făcut legătura între tradiție și avangardă, realizat de ansamblurile folclorice „Privighetorile Zeletinului”, din Podu Turcului (dirijor, neobositul profesor **Nicolae Popa**, neîntrecut șlefuitor de talente) și „Ciucurelul”, de la Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău (instructor, prof. **Mitică Pricopie**), precum și de elevii Colegiul Național de Artă

Sânziana-Maria Stoe

PAUL ARETZU

DAN PERȘA

DANIEL SĂUCA

Simona Dumitrache

Laura-Edith Negulici

Alexandra-Roxana Lazăr

Premiile Anuale ale Fundației Culturale Cancicov pentru Literatură și Arte

Pr. Cornel Paiu

Ion Lupu

Valeriu Tănăsă

Constantin Tudose

Tot cu acest prilej au fost decernate Premiile Anuale ale Fundației Culturale „Georgeta și Mircea Cancicov” pentru Literatură și Arte. Juriul, format din **Victor Munteanu** - președinte, **Calistrat Costin** și **Dumitru Brăneanu** - membri, a acordat următoarele distincții:

- Pentru cartea de poezie a anului 2013:
Cornel Paiu, Tabor. Liturghisire, Ed. „Zona Publishers”, Iași
- Pentru cartea de proză a anului 2013:
Teofania, de **Ion Lupu**, Ed. „Vicovia”, Bacău

- Pentru album - carte de monografie a anului 2013:
Constantin Tudose, Porțile de lemn ale satului, Porțile sufletului, Ed. „Magic Print”, Onești
- Pentru cartea de atitudine a anului 2013:
Rostiri ziditoare, Ed. „Eurocarpatica”, Sf. Gheorghe, 2013 (Șt. O.)

„Înlocuirea lui a fi cu a avea a dus la o scădere spirituală galopantă”

Soția, universitarul Cătălina Ababei

- Tocmai s-a încheiat cea de-a XIII - a ediție a Festivalului-concurs de Creație Literară „Avangarda XXII”. Cum apreciați importanța acestui eveniment pentru comunitatea băcăuană?

- Este o manifestare culturală majoră prin care valorile locale comunică cu cele naționale și internaționale. Dintotdeauna scriitorii au ocupat un loc de frunte în agora cetății, însă, din păcate, politicienii noștri desconsideră acele de cultură pentru că nu produc venituri în mod direct. Consider că Festivalul „Avangarda XXII” a devenit deja ambasadorul trecutului și prezentului cultural al Bacăului, un steag al normalității culturale în pofida vremurilor pe care le trăim.

- În ultima noastră discuție (din interviul acordat „Vieții băcăuane”, nr. 418 din 25 martie - 1 aprilie 2006, n.n.) spuneți că sunteți un om care „nu se bagă acolo unde nu se pricepe”. Astăzi, la 52 de ani, mai credeți în această afirmație?

„Eu am făcut performanță în atletism, dar nu în fuga de la un partid la altul”

- Mi se pare că, ajuns la acest apogeu al maturității, convingerea mea de acum opt ani este cu mult mai valabilă. Dacă s-ar aplica peste tot adevărul din sintagma *omul potrivit la locul potrivit*, altă față ar avea lumea în care trăim.

- Iată-vă, de la decan al Facultății de Științe ale Mișcării Sportului și Sănătății din Universitatea din Bacău, la inspector general al Inspectoratului Școlar al Județului Bacău, de la profesor universitar dr. la Catedra de Jocuri Sportive a Facultății de Științe ale Mișcării, Sportului și Sănătății din Universitatea „V. Alecsandri”, la consilier personal pentru învățământul superior al Ministrului Educației, Cercetării și Tineretului, apoi de la director al Direcției de Management Programe Universitare din cadrul M. E. C. T., la director al Direcției Județene pentru Sport și Tineret Bacău, pentru ca, la ora de față, să fiți viceprimar al municipiului Bacău. Iată o carieră fulminantă de care puțini se pot bucura într-o viață de om. Care este secretul acestui succes?

- Succesul nu are secrete și nici nu pică din cer. Aici este vorba de consecvență, multă muncă, intransigență, trudă, perseverență...

- Poate și de un pic de hazard, de noroc...

- Cu hazardul nu-ți

poți croi un drum în viață. Nici cu norocul. Înțelesul acestor noțiuni se topește la un moment dat și rămâi singur în calea furtunii. E vremea interminabilă a declarațiilor, a vorbelor îmbrăcate în haine de gală, în timp ce Adevărul stă pitit în spatele cuvintelor. Omul este ceea ce este, nu-l poate inventa nimeni după cum și-ar dori... Pe om nu-l arată cuvintele, ci faptele lui. Dacă am ajuns viceprimar al Bacăului e de presupus că am în spate niște fapte, niște dovezi care să ateste că mi-am făcut bine treaba pe unde am fost.

- Potrivit Hotărârii Consiliului Local nr. 29 din 10. 02. 2014, coor-

re activităților Direcției Juridice și Administrație Locală, ale Teatrului „Bacovia” și Direcției Publice de Evidență a Persoanelor. Cum faceți față acestor cerințe?

- Sunt obișnuit cu viața agitată a acestor probleme. Ele sunt multe și diverse și necesită multă atenție și discernământ pentru o rezolvare pozitivă și în litera legii. Nu

de vorbă la o cafea cu
RADU ABABEI
Viceprimar al Municipiului Bacău

Împreună cu soția, la Revelion 2014

donăți, îndrumați și răspundeți de Teatrul Municipal „Bacovia”, Căminul pentru Persoane Vârștnice, Direcția Pietelor, Direcția de Administrare a Bazei Sportive (Secția Baze Sportive, Secția Bazin Înot, Secția Intervenții și Administrare Cimitire), Direcția de Asistență Socială - Compartimentul Învățământ, Cultură, Sănătate. Totodată, sunteți delegat să aprobați, avizați și semnați documentele corespunzătoare

m-am temut niciodată de muncă și îmi place să am satisfacția lucrului bine făcut.

- Câți salariați mai are Primăria și care este nivelul salariului?

- Cu totul, la Primăria Bacăului au mai rămas 621 de angajați, din care 178 lucrează în aparatul de specialitate, patru la Protecția Civilă, 80 la Spații Verzi, 37 la Direcția de Administrare a Bazei Sportive, 190 la Salubritatea Căilor Publice, 28 la siguranța circulației

ei, 16 la Patrimoniu și Spațiu Locativ, 56 la Direcția Pietelor și 32 la Direcția Publică de Evidență a Persoanelor. Dintre aceștia, cinci persoane au un salariu de peste 5.000 de lei, patru - între 3000 - 5000 de lei, 38 - între 2000 - 3000 de lei, 53 - între 1500 - 2000 de lei, 213 - între 900 - 1500, iar 308 dintre ei au un salariu de 900 de lei. Fondul total de salarii pe luna trecută a fost de 1.079.197 de lei.

- În calitatea dumneavoastră de dascăl, sportiv și viceprimar, cum ați putea descrie realitatea în care trăim?

- Realitatea „de-afară” este în concordanță cu realitatea „dinlăuntrul” tău. Dacă înlăuntrul tău este întunecat, neagră e și viața pe care o vezi. Albinele caută întotdeauna florile pentru nectarul lor, pe când muștele caută murdăria.

- Lumina interioară mă face mai bun, dar poate ea influența în bine răul din oameni?

- Poate, dacă lumina este adevărată și vine din credință și din caracter.

- Atunci înseamnă că situația dramatică din țară este pricina răului din noi?

- Întocmai. Fiindcă ne-am învățat să-i judecăm pe alții și nu ne vedem de propriile noastre păcate. Dintr-o discuție cu Prea Sfințitul Ioachim Băcăuanul am învățat că, dacă hainele de pe tine sunt negre, n-o să găsești niciodată pete pe ele. Cu cât hainele îți sunt mai albe, cu-atât iese în evidență orice punct negru.

Trăiesc și eu într-o societate debusolată, dezbinată și marcată de influențele nocive ale Occidentului secularizat. Omul - orășean sau țăran, intelectual sau analfabet - s-a singularizat, s-a retras în carapacea egoismului său ca o măsură de

apărare împotriva dușmanilor și a tot ceea ce este în afara lui. Care dușmani? Hoția, inculțura, lăcomia, invidia, ura, minciuna, ipocrizia... lipsa de *fair-play*.

- Ați fost, printre altele, director a șase proiecte de cercetare-dezvoltare, conducător științific a peste 100 de lucrări de licență și a peste 20 lucrări de gradul I, ați publicat cărți, articole și manuale de specialitate pentru învățământul superior și, în plus, ați făcut sport de performanță obținând șapte titluri de campion național la atletism și o medalie de bronz la Campionatele Balcanice. În ce măsură vă ajută această experiență la depistarea problemelor acumulate de învățământul și sportul băcăuan, dar și de celelalte sectoare „colaterale”, cultura și artele, în cele peste două decenii de guvernare postdecembristă?

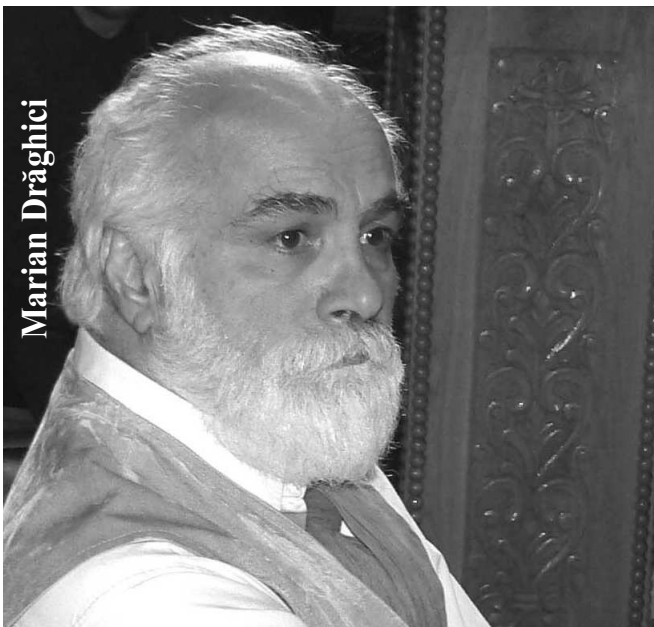
- Nu sunt eu în măsură să răspund la problemele care nu se referă direct la mine. Pot doar să spun că, în această perioadă de „tranziție” (jenant de lungă și parcă interminabilă!), societatea românească a parcurs poate cei mai grei pași din ultima parte a istoriei sale spre o democrație încă neconturată pe deplin. E un drum dramatic, pe alocuri chiar tragic, în care multe castele de nisip ale speranței s-au prăbușit, iar altele, nebanuite, s-au ridicat pe un piedestal despre care nimeni nu știe cât va dăinui.

Eu, prin natura firii mele, sunt încă un sportiv care intră în arena vieții cu palmele goale și inima deschisă, pregătit pentru confruntarea cu toate forțele răului.

Victor MUNTEANU
(Continuare în pag 15)

Împreună cu fiica, Alina și soția

Marian Drăghici

Colocviu: Rolul creației literare în creștinism

Sub semnul sfântului zilei - Antim Ivireanul

Soprana Claudia Vasilache

Sâmbăta din 27. 09. a.c a început sub semnul Sfântului Antim Ivireanul - sfântul zilei, scriitorii participanți la Festival reunindu-se la Biserica „Sf. Ioan”, cea de-a doua ca vechime printre bisericile băcăuane, ctitorită între anii 1802 - 1815. Preotul paroh Marius Popescu, gazda întâlnirii, le-a prezentat oaspeților istoricul acestui frumos lăcaș de cult, înscris pe lista monumentelor istorice de în-suși istoricul Nicolae Iorga. Ascultându-l, toți cei prezenți, oaspeți și băcăuani, deopotrivă, au privit cu

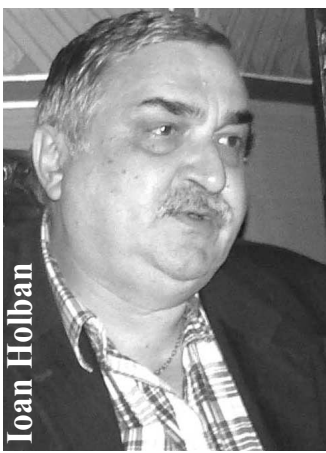
admirație superbul interior al bisericii, proiectat în formă de cruce, în stil neobizantin, imobilul fiind construit din piatră de râu, cărămizi speciale, aduse de la Iași și grinzi de granit și în frumusețată nu numai de splendida pictură neobizantină, originală, restaurată în anul 1993, ci și de ingenioasele elemente arhitectonice moldovenești, cum ar fi ferestrele construite în arc de boltă, având la bază frunze de stejar.

ȘT. O.

În acest cadru binecuvântat s-a desfășurat, după o scurtă invocare a Sfântului Duh, colocviul cu tema „*Rolul creației literare în creștinism*”, inspirat, foarte documentat și moderat cu aleasă prestanță de poetul bucureștean **Marian Drăghici** - redactor-șef adjunct al Revistei „Viața Românească” a Uniunii Scriitorilor, care a pornit de la literatura patristică, insistând îndeosebi asupra intensității trăirii Duhului Sfânt la părintele Siluan Athonitul și la cei mai cunoscuți discipoli ai săi, părinții Arsenie Boca, Sofronie și Rafail Noica, fiul marelui filozof. Moderatorul s-a oprit și asupra *Cărții Psalmilor*, a lui Paul Aretzu, și, după o remarcabilă incursiune prin hotarele temei, a încheiat recitând cunoscuta poezie eminesciană *Rugăciune*: „...Privirea-ți adorată / asupra-ne coboară,/ O, Maică preacurată/ Și pururea fecioară,/ Marie !...”

Theodor Codreanu a vorbit despre *Religiozitatea lui Eminescu* și despre *Schimbarea taborică*, iar Paul Aretzu a pus în discuție un incitant triungghi ideatic - domnitorul martir Constantin Brâncoveanu, mitropolitul martir Antim Ivireanul și grupul martirilor din *Rugul aprins*, așadar omul politic, sacerdotul și intelectualul însuflețit, energizat de Idee. S-au

Theodor Codreanu

succedat, apoi, la amvon, printr-un recital de poezie religioasă din propria creație, pr. **Cornel Paiu**, **Dan Bogdan Hanu**, **Daniel Săuca**, **Valeriu Tănăsă**, **Ion Timaru**, **Elena Bostan**, **Cecilia Moldovan**, **Petre Colăcel**, între timp criticul și istoricul literar **Ioan Holban** făcând o interesantă incursiune pe tema propusă.

De reținut că atât pledoariile, cât și recitățile au fost fericite și înălțător binecuvântate de vocea îngerească a binecunoscutei soprane **Claudia Vasilache**, profesoară la Catedra de canto a Colegiului Național de Artă „George Apostu”, care a interpretat cu profundă trăire muzica psaltică, dar și unele melodii compuse pe versurile lui Eminescu... La un moment dat, aproape fără să ne dăm seama, am fredonat și noi, cei prezenți, cucerți de vocea solistei:

„...Un singur dor mai am și eu,/ Acela de-a sluji mereu/ Lui Dumnezeu cel Bun și Sfânt,/ Cât voi trăi pe-acest pământ...”

Ioan Holban: „Fiecare membru al comunității creștine trebuie să ofere un răspuns la întrebarea lui Iisus: <<Dar voi cine ziceți că sunt Eu?>> Dar acest răspuns nu trebuie oferit doar prin recitarea Crezului niceo-constantinopolitan, ci prin împlinirea poruncilor (...). Au fost foarte incitante și, deopotrivă, instructive, cele câteva păreri rostite aici, la acest colocviu, despre necesitatea respectării poruncilor, ca o cale de salvare a Lumii”.

Printre participanții la acest colocviu îi amintim **Tatiana Puiu** - rector al Universității „George Bacovia” din Bacău, scriitorii **Ion Lupu**, **Daniel Nicolescu**, **Ioan Neacșu**, **Ion Dobreanu**, **Mihai Știrbu** - redac-

tor-șef al Revistei „Moldova Literară” -, tinerele laureate ale ediției **Simona Dumitrache**, **Laura-Edith Negulici**, **Alexandra Lazăr**, **Sînziana-Maria Stoie**, pictorița **Catinka Popescu**, profesorul **Ovidiu-Ioan Stoica** ș.a.

Marian Drăghici: „M-au bucurat nespuse cânturile atât de măiestrit interpretate de foarte talentata soprana Claudia Vasilache. Au fost extrem de binevenite aici și s-au integrat firesc în întregul manifestării găzduite de această sfântă biserică și e și normal, pentru că raportul lui Dumnezeu față de lume include dragostea, generozitatea și armonia. Bunătatea fundamentală a ființei e consfințită prin dogma creației *ex nihilo*: lumea se naște nu printr-o emanație necesară, ci este opera generozității pure, a iubirii nesfârșite, confirmată de toată economia văzută și nevăzută a mântuirii. Iar istoria Creației nu este un labirint sufocant, ci mai degrabă o partitură muzicală, traversată diafan și recitată polifonic. Nu întâmplător, o existență liturgică poate fi asemănată unei opere de artă. Am trăit aici momente înălțătoare, pentru care vă mulțumesc”.

În încheiere, prof. **Rodica Șerbănescu** - fost viceprimar al Băcăului, a ținut să rostească un cuvânt de mulțumire din partea Consiliului Parohial al Bisericii „Sf. Ioan”, prin care a precizat că în cele două secole de existență a sfântului lăcaș, este pentru prima oară când are loc un colocviu pe o temă religioasă susținut de scriitori români.

A consemnat,
Ștefan OLTEANU

Theodor Codreanu

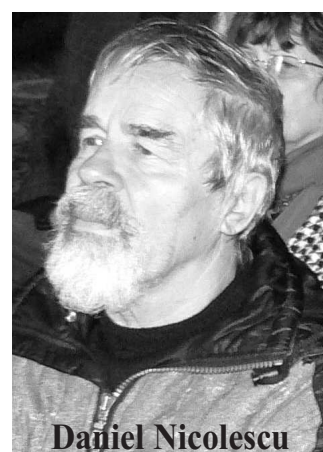
Daniel Săuca

Dan Bogdan Hanu

Pr. Cornel Paiu

Daniel Nicolescu

Mihai Știrbu

Colocviu: Rolul creației literare în creștinism

Paul Aretzu

Paul ARETZU

„Dă sânge și ia Duh”

O conjunctură fericită, providențială (*kairos*) a făcut să se întâlnească doi mari creștini, viitori sfinți, domnitorul umanist Constantin Brâncoveanu și mitropolitul Antim Ivireanul. Harul lor nu s-a închis în sine, într-un timp istoric, nu a rămas fără urmări, izbucnind, tot sub formă martirică, după două secole și jumătate, în mișcarea duhovnicească și culturală *Rugul Aprins*, de la Mănăstirea Antim. Am putea identifica în acest caz trei tipuri de oameni, unite de vocația supratemporală a sfințeniei: omul politic (domnitorul), sacerdotul și intelectualul credincios.

Sfințenia, deși este un model, este un nontipar, pentru că se situează în afara *lumii*, deschizând o legătură personală, directă cu Dumnezeu. Sfințenia se obține prin urcuș duhovnicesc, prin renunțare, și nu ține, decât în mică măsură, de rațiune și voință. Nu devii sfânt fiindcă vrei, dimpotrivă. Funcția implicită a sfințeniei este sinergia, întâlnirea omului cu divinul (prin înlăturarea tuturor marginilor). Căile sunt asceza, rugăciunea, contemplația, smerenia, jertfa. Ținta este mântuirea. Sfinții au puterea (dată de Duh) să mențină Botezul (și *chipul*) cât mai neîntinat, cât mai aproape de impecabilitatea lui Iisus. În sfinți se reflectă lumina plină de iubire izvorâtă din Dumnezeu (*energiile ne-create*, spune Palama). În *Fericiri*, Domnul arată care sunt căile care duc spre împărăție. Sfințenia este o formă de sublim duhovnicesc care se poate atinge fie prin convertire absolută (schimbând total și definitiv traseul existenței), fie prin virtuți, iluminare și îndumnezeire, fie prin martiraj (prin mărturisire sacrificială a Domnului). Transformarea desăvârșită, prin Duh (*epicleză*), are loc, după cum se știe, în cazul Sfintei Euharistii.

Calea sfințeniei, urmată de Constantin Brâncoveanu, este cea a credinței duse până la jertfa de sine (Iisus le spune celor pe care îi izbăvește: *Credința ta te-a mântuit*). Sfinții sunt, înainte de toate, oameni, au păcate inerente, greșesc. În hagiografii, sunt selectate momente pilduitoare, pedagogice din viața lor. Perioada în care domnitorul muntean a condus Țara Românească (fiind înscăunat la 34 de ani de unchiul său, după mamă, stolnicul Constantin și Mihai Cantacuzino, cu care va intra în conflict, în partea a doua a domniei) este numită de Nicolae Iorga, foarte potrivit, *monarhia culturală*. Rămas orfan de tată, din copilărie, a moștenit una dintre cele mai mari averi ale vremii. Ca domnitor, nu s-a deosebit prea mult de imaginea medievală tipică: a înăsprit politica fiscală, crescând birurile (primită cu nemulțumiri a fost taxa pe vâcărit), a dus o politică ex-

ternă abilă, reușind să păstreze relații bune cu toate marile puteri imperiale învecinate, a favorizat boierimea, în special rudele apropiate, și-a înlăturat fără ezitare adversarii, și-a sporit fabulos averea (turcii îl numeau *Altân-Bei* - Prințul Aurului), a inițiat intrigi, pentru a-și păstra tronul, dar și pentru a-și asigura domni loiali în Moldova, iubea luxul curtenesc (de la Viena, își procurase timpâne și trâmbețe de argint), era un fin diplomat, înconjurat de numeroși consilieri.

Pe de altă parte, Constantin Brâncoveanu a susținut biserica și cultura, cum foarte puțini au făcut-o. S-a opus, alături de patriarhii Bizanțului, desprinderii Transilvaniei de Mitropolia Ungro-Vlahiei și de Patriarhia de la Constantinopol, precum și unirii acesteia cu Roma, eveniment proclamat în 1701 de mitropolitul de Alba Iulia, Atanasie Anghel, anatemitizat. Cu atât mai mult cu cât a ctitorit și a făcut numeroase daniile mănăstirilor Făgăraș, Sâmbăta de Sus și Ocna Sibiului și, după desprinderea transilvănenilor, a continuat să le trimită cărți, preoți și să-i susțină financiar. A purtat o bogată corespondență cu personalități politice ale vremii. A sprijinit bisericile creștine orientale. În Tomosul Patriarhal și Sinodal al canonizării (emis în 20 iunie 1992), se argumentează decizia prin: „faptele virtuozitate ale binecredinciosului Voievod Constantin, cel care a cărmuit cu creștinească înțelepciune vreme de 25 de ani Țara Românească, întemeietor de artă și cultură românească, ridicând, înnoind sau înzestrând multe biserici, mănăstiri și alte așezăminte, miluind pe cei săraci, ajutând cu prisosință Sfintele Biserici Ortodoxe surori de aproape sau de mai departe și mai presus de toate acestea învrednicindu-se a primi moarte mucenicească pentru dreapta credință, împreună cu cei patru fii ai săi: Constantin, Ștefan, Radu și Matei și cu sfetnicul său Ianache”.

Momentul răscumpărător pentru destinul lui Constantin Brâncoveanu l-a constituit, fără îndoială, martiriul. Domnitorul fusese privit continuu cu suspiciune de înalta Poartă, demnitarii turci bănuindu-l de trădare și, mai ales, râvnindu-i bogățiile. În martie 1714, este detronat și, împreună cu familia, este dus la Constantinopol (chiar în ziua de Paște). Își primește osânda ca venită din voia lui Dumnezeu, iertându-i pe vrăjmași. Anton Maria del Chiaro, după ce prezintă supliciile la care este supus domnitorul și fiul cel mare, îndurate cu demnitate și bărbăție, notează cuvintele acestuia rostite chiar înainte de execuție: „Fiii mei, fiți curajoși, am pierdut tot ce am avut în această lume; cel puțin să salvăm sufletele noastre și să ne spălăm păcatele cu sângele nostru”. Decapitarea sfetnicului și a fiilor, pe 26 august, de Adormirea Sfintei Fecioare (voievodul, lăsat la urmă, asistând la această cumplită scenă), este, de fapt, adevăratul lor act martiric (mărturisitor). Trupurile și capetele Brâncovenilor, batjocorite, au fost culese de creștini din apele mării și au fost în-

mormântate pe ascuns la mănăstirea cu hramul Sfântului Ioan și al Maicii Domnului, din ostrovul Halki, din Marea Marmara, nu departe de Constantinopol. Văduva domnitorului, Doamna Maria, eliberată din surghiun, în 1716, s-a îngrijit să aducă moaștele martirilor în țară și să le găsească loc de veci, tot într-ascuns, în biserica Sfântul Gheorghe Nou, din mijlocul Bucureștiului (în 1720).

Cadrul domniei lui Constantin Brâncoveanu, în pofida vicisitudinilor, a fost deosebit de favorabil pentru împlinirea misiunii creștine și culturale a străinului Antim Ivireanul. O teologie sumară a străinului face André Scrima în cartea sa *Timpul rugului aprins*, când vorbește despre Părintele Ioan cel Străin (Ioan Culăghin), transfug rus de la Mănăstirea Optina, stabilit în 1943 la Mănăstirea Cernica, devenit *mastru spiritual* al grupului. Străinul este din altă lume, putând fi un dezlăcănăcit, dar și un mesager. El ține de sacru, fiind învăluit în mister. Nu vorbește despre sine, este puțin comunicativ. Însăși urmarea lui Dumnezeu este o înstrăinare de cele trecătoare. Călătoria este un parcurs de purificare. Străinul este întemeietor, aflându-se, ca și orfanul și văduva, sub ocrotirea lui Dumnezeu. Pelerinajul său este o întoarcere (la credință), sub presiunea nostalgiei Paradisului, a Canaanului. *Pelerinul rus* caută *rugăciunea inimii*. Nerecunoașterea de către iudei a lui Iisus impune sacrificiul *Străinului* (Mântuitorului), preschimbat în iubire euharistică. Cauza străinului este, desigur, accesarea la împărăție.

Antim s-a născut în Georgia (Ivria), între 1640 și 1650, având numele Andrei, din părinți, cu siguranță, creștini (Ioan și Maria). Probabilitățile cu privire la prima parte a vieții sunt numeroase. Cert este că a avut o foarte bună educație și că a fost răpit și vândut ca sclav la Constantinopol. Multiplele sale aptitudini l-au făcut să se remarce. Del Chiaro notează că „știa să facă în chip minunat orice meșteșug, mai ales sculptură, desene și broderii”. Știa mai multe limbi, greacă, turcă, arabă. Scăpând din robie, stă o vreme pe lângă Patriarhia ecumenică din Constantinopol, atrăgând atenția Patriarhului Dosithei al Ierusalimului (care se afla în exil, zăbovind mult timp, după aceea, și la Curtea lui Brâncoveanu). Se pare că acesta l-a recomandat domnitorului român. Venirea lui Antim în țara Românească a avut loc în jurul anului 1690, la scurt timp după înscăunarea lui Brâncoveanu. Și-a dovedit imediat îndemnarea în arta tipografică.

(Continuare în pag. 6)

Rodica Serbănescu

Tatiana Puiu

Petre Colăcel

Cecilia Moldovan

Ion Lupu

Elena Bostan

Ion Dobreanu

Pr. paroh Marius Popescu și Marțin Drăghici

(Urmare din pag. 5)

Dacă strălucitul domnitor s-a întrecut în ctitorii bisericești, pandantul său sacerdotal, Antim Ivireanul, s-a întrecut în tipărirea de cărți, amândoi dedicați unui sincretism cultural și spiritual, menit să-i sublimizeze până la treapta sfințeniei. La Mitropolia din București, Andrei devine ieromonahul Antim. Epoca se arată generoasă în evenimente: uimitoarea tipărire a Bibliei în limba română (1688), înlocuirea limbii slavone cu limba română în biserici, fixarea unui stil arhitectonic sacru, intensificarea redactării și tipării de cronică și de cărți bisericești în limba română.

În scurt timp, străinul Antim învață perfect limba, dându-i, în scris, limpezime, expresivitate și strălucire oratorică. Este, totodată, un om aplicat, iscusit în meșteșuguri artistice (tipografie, sculptură, pictură, broderie). Ca arhieru, urmează cu statornicie urcușul duhovnicesc, precum și treptele ecleziastice (egumen, episcop, mitropolit). Ca străin, ca spirit universalist, a fost preocupat de toată aria ortodoxă, sprijinind bisericile orientale, precum și Patriarhia Bizanțului, aflată sub turci. Moartea sa a fost martirică, fiind arestat, umilit, caterisit, ucis pe drumul exilului, în sudul Dunării și aruncat în Tundja, un afluent al Mariței.

Însă, opera cea mai importantă a Sfântului Antim, care începe aici, pe pământ, și se termină în cer, este mănăstirea care îi poartă numele, cu hramul *Tuturor Sfinților*, biserică, s-ar putea spune, testamentară. A fost gândită și edificată prin participarea directă a mitropolitului. Prin moartea violentă a acestuia, și prin batjocorirea trupului său, nu au rămas moaște. Observăm că amândoi sfinții au fost martirizați prin botez de sânge și prin botez de apă. Biserica mitropolitului, în sine, în întregime, împreună cu toată edificarea ei, ar putea constitui moaștele străinului, alcătuite din planul făcut în peniță de mâna ierarhului (*arătat de Duh*), pridvorul și ușa sculptată, catapetasma, icoanele, stema sculptată (cuprinzând melcul, raza, steaua), clopotele, podoabele, cărțile. El face, astfel, început unui lanț al sfințeniei, Antimul devenind spațiu sfânt, menit să susțină *Rugul Aprins*. Mănăstirea, în-

să, a avut o istorie dificilă, chiar de la început fiind încălcat *legământul* lăsat de ctitor, devenind dependentă de factori exterior, de monahi sau arhierii, transformându-se în metoh al Episcopiei de Argeș, ruinându-se, lăsată la voia intemperiilor, a cataclismelor, suferind modificări. S-au pierdut frescele originale și obiecte prețioase cu care fusese dotată. Și-a pierdut chiar calitatea de mănăstire, devenind biserică parohială. În 1937, Patriarhul Miron Cristea i-a redat statutul mănăstiresc. Prin studenții teologi găzduiți în cămin s-a reactivat

„Dă sânge și ia Duh”

Culâghin va îndeplini fără abatere rolul *trimisului*, izgonit de la Optina de comuniștii sovietici, stabilit la Cernica, inițiindu-i pe antimitii în *rugăciunea inimii*, deportat de comuniștii români și sovietici în Siberia, unde, cu siguranță, a avut sfârșit martiric. El este numai o trecere luminoasă, ca un fulger, lăsând (ca moaște) urme duhovnicești asupra maritorilor săi.

Grupul de la Antim a reunit personalități din domenii diferite, monahi, teologi, oameni de știință, filosofi, medici, profesori, însufleții de mărturisirea credinței. A fost cea mai puternică și mai solidară mișcare de rezistență spirituală românească, opunându-se reprimării și obnubilării gândirii. Aproape toți participanții au fost arestați, maltratați, chiar suprimați. Ieroschimonahul Daniil Sandu Tudor a fost

ror Sfinților; susține, în primul rând, virtuțile creștine, iubirea față de semenii (facerile de bine, milostenia, filantropia), fără de care credința se irosește. Pentru ca mănăstirea să poată funcționa deasupra voilor omeștii (consacrându-se rugăciunii, funcțiilor liturgice și altruismului), mitropolitul are grijă ca aceasta să fie administrată „cu frica lui Dumnezeu, cu înțelepciune, cu socoteală și cu bună rânduială” (*Predoslavie*). Monahismul nu urmărește altceva decât redobândirea chipului lui Dumnezeu și atingerea asemănării, precum și câștigarea vieții de dincolo, a intrării în împărăție. Singurătatea călugărului este, de fapt, o comuniune contemplativă. Antim urmărește să redea mănăstirii autonomia originară: „drept aceia, cu hotărâre, desăvârșit vom să fie slobodă, nesupusă și nestăpânită de niciun fel de obraz, nici de domnul țării,

Antim parcurge această fază, până la martiriul sângeros, prin fapte: tipărituri, ajutorarea fraților creștini, obligațiile arhieresti, vrednicie, paradigma predicilor, grija față de năpăstuiți. Mănăstirea (pe care o ctitorește) nu trebuie să fie decât mănăstire, adică o cochilie a călugărului. Domnitorul este omul politic, cel dator să mențină măsura lumii. Egumenul și *epitropii* vor avea sarcina purtării de grijă a mănăstirii, pe când monahii trebuie să aibă numai purtarea de grijă a sufletelor, manifestată prin iubirea față de semenii.

Antim stabilește și reguli precise cu privire la desfășurarea vieții monahale (doi preoți de mir să cânte *slujba românească*). Mănăstirea are obligația, urmând prescripția lui Hristos, să susțină financiar trei copii săraci care să învețe carte și, eventual, să ajungă preoți, să suporte cheltuielile de înmormântare ale celor săraci, să-i miluiască pe cei închiși, să-i îmbrace pe cei goli, să dea zestre fetelor sărace care se mărită, să-i găzduiască pe străinii fără ajutor. Mai sunt hotărâte obligații legate de hram, de viața liturgică, de îngrijirea bolnavilor. O atenție specială privește tipărirea de cărți, precum și protejarea *violiotecii*. Într-un adaos, *Hrisovul arhieresc din 20 iulie 1715*, smeritul mitropolit clarifică relațiile dintre comunitatea monastică și laicat: „Însă voesc ca această sfântă mănăstire care am înălțat-o și am înfrumusețat-o cu a mea cheltuială să fie slobodă, singură eiși legiuitoare, singură stăpânitoare și nimănui supusă, fără numai lui Dumnezeu și sfinților tuturor, cărora am și închinat-o”.

În mănăstirea întemeiată de Antim, în chilia aflată deasupra intrării de sub clopotniță, unde își ținea depozitată și biblioteca personală, a locuit, după aproape un sfert de mileniu, fratele Agaton, adică Daniil Sandu Tudor, destinat și el răscumpărării prin sânge. Prin asceză, prin desprinderea de lume, viața monahală este și ea martirică. Pe cei trei, Constantin Brâncoveanu, Antim Ivireanul și Daniil Sandu Tudor, îi unește moartea ca mărturisire a credinței. Fundarea unei mănăstiri este, în fond, întemeiere de pustie, oriunde s-ar găsi, retragere într-un mormânt viu. *Toți Sfinții* (hramul mănăstirii) sunt soborul martirilor. Diata mitropolitului conține iubire jertfită, iar iubirea este sentiment religios. Sacrificiul martirului duce la înviere, conform paradigmei hristice. Să mori pentru credință înseamnă victoria credinței, victoria ideii. „Dă sânge și ia Duh”, spune avva Longhin.

Ioan Neacșu

Poezia ca rugăciune

Mai mult decât de toate bogățiile din lume, pentru a fi fericit omul are nevoie de liniște sufletească. Această liniște

nu o poate avea decât atunci când îl găsește pe Dumnezeu. Sfinții Părinți spun că, pentru a-l găsi pe Dumnezeu, trebuie să coborâm mintea în inimă. Toate religiile, de când lumea, îi învață pe oameni cum să facă acest lucru. Tehnicile orientale, de la yoga, la tantra sau zen, caută mii de modalități prin care să anuleze mintea, să o coboare în inimă ca în felul acesta să realizeze o transcendere a lumii văzute spre acel Dumnezeu pe care nu-l pot defini, deoarece prin însuși actul de a-l defini s-ar crea o limitare care ar contrazice ideea de nelimitat, de infinit. Creștinismul a dezvoltat o mare varietate de rugăciuni, de la liturghie, la rugăciunea lui Iisus, care chiar așa se mai numește, „*rugăciunea coborârii minții în inimă*”, cu ajutorul cărora milioane de credincioși speră să ajungă la fericirea de a-L găsi pe Dumnezeu în inimă. Când se întâmplă acest lucru? Poate fi instantaneu, poate fi peste zece ani, sau niciodată: cum vrea Dumnezeu. Datoria creștinului este să se roage neîncetat, cum spune Sfântul Apostol Pavel, iar iluminarea va veni când va veni.

Există însă și altă cale de a ajunge în transcendent: poezia. Pentru omul modern, care s-a îndepărtat din diferite motive de Biserică, poezia

este o salvare, ea poate fi chiar și o cale prin care să-L redescopere pe Dumnezeu. Poezia nu poate înlocui rugăciunea, dar poate fi complementară ei. Poezia poate aduce mintea în inimă, dacă este simțită și nu „comentată”. L-am ascultat recent pe N. Manolescu spunând la TV Cultural că poezia lui Eminescu este naivă și dând ca exemplu „*Făt Frumos din tei*”. Ilustrul critic nu va ajunge, probabil, niciodată la iluminare, deoarece nu coboară în inimă, are vanitatea de a „comenta”, nu înțelege spusele atât de adevărate ale lui Arghezi: „*Teși din dogmă și, tiptil,/ Fă-te la citit copil./ Asta, Domnule Confrate,/ Dă alean și sănătate./ Eu, cum vezi, încet, încet,/ M-am făcut analfabet.*” Pentru a-l înțelege pe Eminescu, pentru a înțelege poezia în general, trebuie „să ne facem analfabeți”, adică să ajungem la non-minte, cum spun orientalii, sau să coborâm mintea în inimă, așa cum spun atât de frumos Sfinții noștri Părinți. Poezia lui Eminescu este veșnică, ea trebuie citită fără bibliografie critică, așa zice cât mai genuin. Poezia trebuie să fie citită „cu credință”, așa cum tot Arghezi spune. Ca o rugăciune. Dacă este citită zilnic, măcar zece minute de poezie pe zi, ne va ajuta să-L descoperim pe Dumnezeu din noi. Atunci vom putea rămâne doar cu rugăciunea!

Cred că în zgomotul produs de luptele politice, de mizeria economică, de stresul unei vieți la periferia civilizației, o evocare a universului mirific al poeziei poate să ne aducă pacea și liniștea de care ar trebui să ne bucurăm în această lume, pe care Dumnezeu a făcut-o frumoasă!

viața monahală, slujbele și cântările. Comunitatea a crescut și prin refugiații din Basarabia. În această conjunctură, a apărut în cadrul mănăstirii și a funcționat între 1945 și 1948, apoi, între 1953 și 1958, gruparea de reînviere spirituală *Rugul Aprins*, la care participau numeroși intelectuali creștini, luând parte la slujbe, susținând conferințe și dezbateri pe teme religioase, practicând *Rugăciunea lui Iisus*. Mentorul a fost un străin, călugărul rus Ioan Culâghin. Inițiatorul, însă, și sufletul mișcării a fost impetuosul Daniil Sandu Tudor, monah de la Antim. Ioan

omorât în închisoarea de la Aiud. Deținuții îi spuneau *Daniil Sfântul*: îi împărțeau pe cei bolnavi și le împărțeau din hrana și bunurile sale. Trupul său a fost aruncat într-o groapă comună din cimitirul Trei Plopi. Iată cum, peste timp, s-a făcut succesiunea martirajului, de la Sfântul Antim la sfinții închisorilor comuniste. Eroul principal, reperul de neclintit peste timp rămâne însă Biserica. Ea este cu adevărat *Rugul Aprins*.

Testamentul lăsat de Mitropolitul Ungro-Vlahiei, *Așezământul mănăstirii Tutu-*

nici de arhierul care va fi după vreme, nici de vreunul din boiari” (*Cap. 1*). Monahul trebuie să fie complet detașat de lume, pentru a putea înainta pe calea ascetismului și a misticii. El este menit să caute, într-o lume a formelor nesfârșite, unitatea lui Dumnezeu. De aceea, timpul monahului nu este unul istoric. El se golește de vanitatea lumii, fiind, concomitent, umplut de dumnezeire. În fond, mănăstirea este deșertul, pustia. Martiriul nesângeros, prin asceză, al monahului constă în a face ceea ce trebuie făcut de la Dumnezeu.

Claudia Benchea

Colegiul Tehnic „Anghel Saligny”

Itinerariile Avangardei Calculatorul - avantaj sau primejdie?

Pornită la drum cu tema colocviului „Literatura și calculatorul - avantaje și primejdii”, echipa „Avangardei”, alcătuită din scriitorii **Paul Aretzu** (Caracal), **Ion Lupu** (Comănești) și antrenorul emerit, autorul monografiei familiei boierilor Lecca și purtătorul de istorie băcăuană și națională, **Dumitru G. Lecca** (București), a ajuns la C. T. „A. Saligny” (director, prof. **Carmen Popa**), unde l-a avut ca moderator pe poetul **V. Munteanu**, președintele *Fundației Culturale „Georgeta și Mircea Cancicov”*, instituția organizatoare a celei de-a XIII - a ediții a *Festivalului-Concurs de Creație Literară „Avangarda XXII”*.

Profesoarele de la *Catedra de Limba și Literatura Română - Loredana Iacobeanu* - șefa de catedră, **Claudia Benchea**, **Narcisa Dinu**,

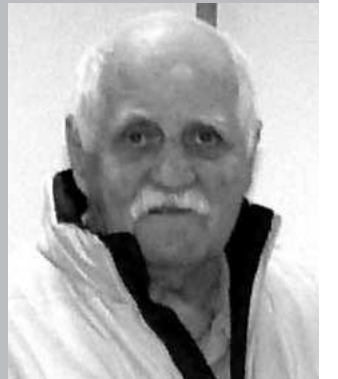
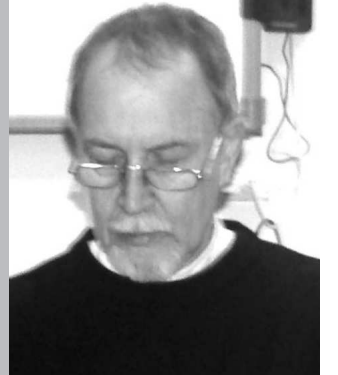
Irina Dăncuță și **Florina Lezeriuc** erau deja înregimentate printre elevii care așteptau întâlnirea cu oaspeții.

După ce musafirii s-au prezentat, depășindu-se starea de tatonare și de incertitudine a începutului, adolescenții au trecut la întrebări: *ce l-a inspirat pe Ion Lupu să scrie romanul Teofana? A avut ca punct de plecare o experiență personală? (Petru Lucian Amarghioalei, XI A); ce legătură poate să existe între literatură și calculator? În actul creației, ce preferați să folosiți: calculatorul sau tradiționala mașină de scris? (Georgiana Lucai, X E); v-ați gândit să dați exemple, în scrierile dumneavoastră, din viața personală, pentru a-i motiva pe ceilalți? (Nicoleta Cerbu, X E) ș.a.*

Închegându-se, astfel, dialogul, tinerii au

(re)afiat, printre altele, de *Festivalul-concurs de Creație Literară pentru Elevi „Extemporal la Viitor”*. *Concursul Revistelor Școlare*, competiție unde cei interesați au posibilitatea de a-și scoate pe piață creațiile proprii. Totodată, au făcut cunoștință cu gândirea și personalitatea distinctă a poetului, criticului literar și omului de cultură **Paul Aretzu**, cu viața și destinul lui **Dumitru Lecca** (ultimul moștenitor - în afară de cei doi fii ai săi - a familiei boierilor Lecca, familie care și-a lăsat o amprentă adâncă în istoria Bacăului de altădată: în municipiul nostru a existat o **stradă Lecca**, la fel și comuna Ungureni de astăzi s-a numit **comuna Lecca** ș.a.).

În consecință, a fost o întâlnire de la care fiecare a avut câte ceva de învățat.

Gabriel Chifu

Ioan Holban

Theodor Codreanu

Lucian Strochi

Dan Bogdan Hanu

Daniel Nicolescu

Dumitru Brăneanu

Ioan Neacșu

Vilică Munteanu

Ion Timaru

Paul-Valerian Timofte

Elena Bostan

Avangarda XXII: Impresii, gânduri, stări, opinii, atitudini...

Gabriel CHIFU
(opinie consemnată la festivitatea de premiere).

„Consider că ediția din acest an a stat sub semnul poeziei, o poezie a tinerilor creatori, o poezie de calitate, alături de creațiile poetilor consacrați, și ne place să credem că premiile oferite aici vor constitui un stimulent pentru tinerii creatori, îndemnându-i să facă și mai repede saltul spre deplina consacrare (...). Mai vreau să precizez că Festivalul Avangarda XXII este o raritate în România, aproape singular prin conținut și participare, este o sărbătoare a poeziei, a literaturii române. Nu orice reuniune literară este o sărbătoare, să avem grijă de cuvinte, să ne ferim de mediocritate. Se scrie multă poezie, se citește puțină poezie. În Bacău, timp de trei zile a fost sărbătoare”.

Paul ARETZU

Toamna unor luptători infatigabili ai iluziilor

„Anul acesta, **Victor Munteanu** și Avangarda sa (XXII), s-au întrecut în a organiza trei zile de festival cu o participare deosebită și cu un program cultural de foarte bună calitate. Față de edițiile precedente la care am participat, aceasta mi s-a părut cea mai bine realizată. Caracteristicile ei au fost ținuta elegantă, nivelul valoric literar substanțial, țintele bine definite: școala, tea-

trul, biserica. În **Biserica „Sfântul Ioan”** (pr. paroh, **Marius Popescu**) a avut loc un simpozion cu o temă oportună, despre relația dintre credință și literatură, condus cu har și cu multă competență de poetul **Marian Drăghici**. Intervențiile istoricilor literari **Ioan Holban** și **Theodor Codreanu** au clarificat cu distincție acest domeniu bogat și rafinat, însă în mare măsură ignorat. A fost o vreme frumoasă, dar cu o anume asprime, amintindu-ne de melancoliile, de nervii și de orașul violet al lui Bacovia, care stătea ca un fir de înaltă tensiune ascuns într-o statuie foarte necăjită. Poezia a fost de calitate, iar salonul de carte de la **Centrul George Apostu** a fost scilpitor.

Gazdă bună, impetuosul poet **Victor Munteanu**, prietenul nostru, dar și scriitorii băcăuani prezenți ne-au făcut să ne simțim ca făcând parte din aceeași familie. Premiile acordate de un juriu foarte competent au avut în vedere cărți realmente laudabile, ale unor scriitori ai diversității, de la reputatul **Marian Drăghici** sau prozatorul **Dan Perșa**, până la debutul cu totul remarcabil al discretei **Simona Dumitrache**. A fost un festival al comunicării, al valorii, al relaxării, menit să încarce, în locul natal al celui mai important și durabil poet de după **Mihai Eminescu**, bateriile unor luptători infatigabili ai iluziilor.

Opinie rostită de Paul Aretzu la festivitatea de premiere:

M-am reîntâlnit și-n acest an, aici, cu prieteni dragi. E suficient să spun că preocupările mele de critică literară se datorează lui **Gabriel Chifu**, aici de față, care, cu vreo 14-15 ani în urmă, m-a promovat în revista „Ramuri”. Vin totdeauna la Bacău cu bucurie, vin pentru oraș, pentru oamenii lui, dar vin mai ales pentru Bacovia, pe care-l consider un poet genial, imediat după **Eminescu**, și pentru că am aici la Bacău, mulți prieteni, în frunte cu acest ambițios și neobosit **Victor Munteanu**, remarcabil poet și om de cultură, care ne-a dezvăluit și la această ediție nenumăratele sale ipostaze, fiind, deopotrivă, liniștit, optimist, agitat, nervos, încăpățânat, intransigent și generos, dar mereu prietenos și permanent preocupat de calitatea acestei adevărate sărbători literare, pentru care îi mulțumim.

Theodor CODREANU

„Reușita ediției din acest an a avut la bază o jurizare deosebit de scrupuloasă, care a fost posibilă pentru că poetul **Victor Munteanu**, fondatorul și organizatorul acestui Festival, ne-a trimis din timp cărțile și textele înscrise în concurs, în variantă electronică, oferindu-ne astfel timp suficient pentru o judecată de valoare bine chibzuită. Îl felicit și eu și le urez tuturor pre-

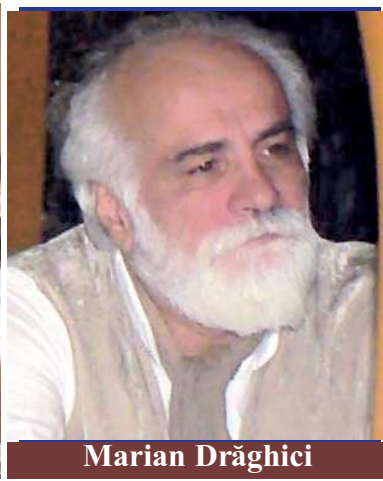
mianților acestei ediții o carieră literară strălucită și... să nu uite Bacăul și Avangarda lui **Victor Munteanu**”

Lucian STROCHI

„Ediția din acest an a Festivalului a fost o sărbătoare în primul rând pentru că s-a promovat valoarea. Se cuvine să-i mulțumim călduros poetului **Victor Munteanu**, organizatorul, animatorul, moderatul și sufletul acestui Festival, care ne-a prilejuit această nouă întâlnire de suflet cu poezia, cu literatura adevărată” (...) A fost aici o îngemănare între tradiție și avangardă, până și spectacolul dinaintea premierii a început avangardist și a avut un final folcloric de cea mai bună calitate. Pe premianți i-am aflat abia în cursul zilei de azi și am constatat cu uimire, dar și cu bucurie, recunosc, că printre ei sunt și două brașovence, poeta **Alexandra-Roxana Lazăr** și **Sânziana-Maria Stoe**, la eseu, cea de-a doua fiind fiica unui foarte bun prieten al meu, **Nicolae Stoie**, strălucit eseist. E meritul lui **Victor Munteanu** că aduce aici, la Bacău, o adevărată geografie literară, concurenții fiind, iată, din București, din Iași, din Brașov, din Huși, din Sf. Gheorghe, din Roman, până și din zonele rurale. Pot spune că și asta a transformat Bacăul, pentru aceste trei zile, într-o capitală culturală.”

A consemnat,
Ștefan OLTEANU

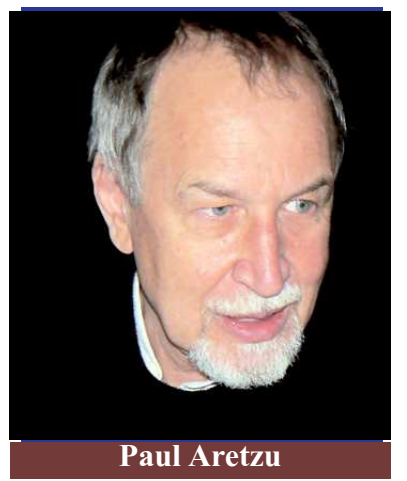

Marian Drăghici

Dan Perșa

Paul Aretzu

Avangarda XXII: Deschiderea Salonului Cărții

(Urmare din pag. 16)

Să le enumerăm:

Poezie:

- Marian Drăghici.
Lumină, încet
Ed. „Tracus Arte”, București, 2013,
- Cornel Paiu.
Tabor. Liturghisire
Ed. „Zona Publishers”, Iași, 2013
- Calistrat Costin.
Contrasens
Ed., „Ateneul Scriitorilor”, Bacău, 2013
- Simona Dumitrache.
Viziuni mute
Ed. „Palimpsest”, București, 2013
- Dumitru Brăneanu.
Condamnat la dragoste
Ed. „Ateneul Scriitorilor”, Bacău, 2013
- Val Mănescu.
Efectul Placebo.
Ed. „Babel”, Bacău, 2013
- Cecilia Moldovan.

Cartea de identitate a privighetori

Ed. „Junimea”, Iași, 2013

Proză:

- Lucian Strochi.
Cicatricea
Ed. „Europress Group”, București, 2013
- Dan Perșa.
Viața continuă
Ed. „Europress Group”, București, 2013
- Ion Lupu.
Teofana, Ed. „Vicovia”, Bacău, 2013
- Ion Dobreanu.
Mărturisirea,
Ed. „Papirus Media”, Roman, 2013
- Critică literară, eseu:
●Paul Aretzu.
Măgărița lui Balaam. Opera Omnia. Publicistică și eseu contemporan
Ed. „Tipo Moldova”, Iași, 2013
- Ioan Holban.

Literatura română de azi. Poezie. Proză

- Ed. „Tipo Moldova”, Iași, 2013
- Theodor Codreanu.
A doua schimbare la față
Ed. „Junimea”, Iași, 2013
- Theodor Codreanu.
Basarabia eminesciană
Ed. „Junimea”, Iași, 2013
- Doru Kalmuski.
Patru meditații despre predestinare
Ed. „Docucenter”, Bacău, 2013
- Dan Petrușcă.
Simptome, neliniști, paradoxuri, deriziuni
Ed. „Babel”, Bacău, 2013
- Grigore Codrescu.
Istoricul reflexiv. Calistrat Costin
Ed. „Rovimed Publisher”, Bacău, 2013

Monografie, album, atitudini, jurnal, publicistică:

- Daniel Săuca,
Cumetrii molcome

Ed. „Eikon”, Cluj-Napoca, 2013

●Valeriu Tănăsă.

Rostiri ziditoare

Ed. „Eurocarpatica”, Sf. Gheorghe, 2013

●Constantin Tudose, *Porțile de lemn ale satului, Porțile sufletului*

Ed. „Magic Print”, Onești, 2013

●Prof. dr. Dorinel Ichim, dr. ing. Constantin Popa.

Comuna Glăvănești, județul Bacău. Ed. „Magic Print”, Onești, 2013

●Nicolae Dabija.

Români Uitați. Manifest de unire

Ed. „Vicovia”, „Babel” Bacău, 2013

●Colonel (r) Paul Valerian Timofte.

Consemnări istorice
Ed. „Vicovia”, „Babel” Bacău, 2013

●Catinca Popescu.

Editura „Vicovia”, Bacău, 2013

Autorii și-au prezentat lucrările, succint, foarte succint (cronometrați draconic de neiertătorul moderator Victor Munteanu), poezii au citit din creația proprie (doar o poezie, foarte rar câte două), iar în final autorii cărților lansate au oferit autografe.

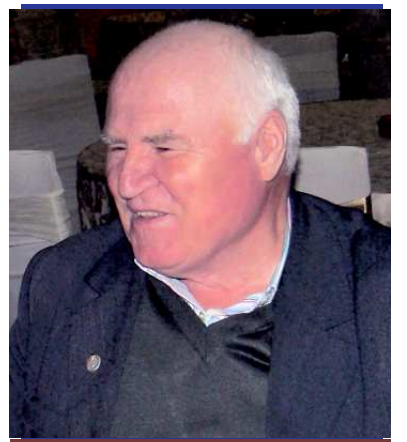
Manifestarea a fost animată, în mai multe reprize, de un inspirat moment muzical susținut de Grupul instrumental „Dolce” al Colegiului Național de Artă „George Apostu”.

Daniel Săuca

Pr. Cornel Paiu

Ion Lupu

Valeriu Tănăsă

Simona Dumitrache

Laura Edith Negulici

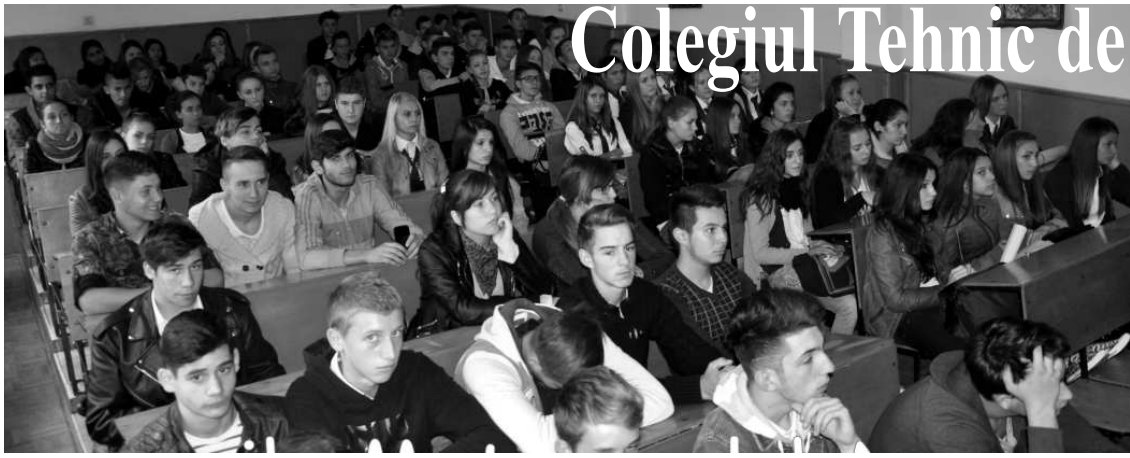
Alexandra -Roxana Lazăr

Sînziana-Maria Stoie

Constantin Tudose

Colegiul Tehnic de Comunicații „N. V. Karpen”

Mihai Ardei

Sub egida Inspectoratului Școlar Județean, în colaborare cu Fundația Culturală „Georgeta și Mircea Cancicov”, a fost organizată și în Colegiul Tehnic de Comunicații „N. V. Karpen” din Bacău a XIII-a ediție a Festivalului

Concurs Internațional de Creație Literară "Avangarda XXII".

Activitatea - cu tema „Literatura și calculatorul - avantaje și primejdii”, s-a desfășurat (simultan, la mai multe colegii băcăuane) vineri, 26 septembrie a.c., la ora 11, în Amfiteatru și a reprezentat o clipă de emoție și de comunicare aleasă între două generații: cea a scriitorilor și cea a învățăcelilor, elevi ai Colegiului nostru. Au participat scriitorii **Theodor Codreanu**

(critic și istoric literar, unul dintre cei mai reputați eminescologi din țară), **Lina Codreanu** (prozator și critic literar), **Simona Dumitrache** (poetă, laureată a acestei ediții pentru cartea de debut în poezie a anului 2013), **Alexandra Lazăr** (poetă, laureată la secțiunea *poeti care n-au debutat editorial și n-au depășit vârsta de 35 de ani*), alături de profesorii de limba și literatura română și elevi ai claselor a IX-a și a X-a din Colegiu.

După o scurtă prezentare a activității culturale pe care o desfășoară, distinșii invitați au intrat în jocul întrebărilor lansate de către elevii prezenți la activitate. Oaspeții s-au lansat în diverse considerații și opinii despre rolul și destinul culturii și al scriitorului într-o lume contemporană măcinată de dileme existențiale. Au avut curajul să spargă gheața începutului și să pună întrebări, elevii: **Bujor Ana**, **Boghean Elena**, **Bostan Beatrice** și **Robu Ioana** (din clasa a X-a C). Ei au dorit să știe mai multe lucruri despre motivațiile actului de cultură, rolul cărților în formarea unui tânăr, dar și despre relația dintre Internet și literatură. Oaspeții au fost provocați să-și deschidă inima, să destăinuie câte ceva din

bogăția lor lăuntrică și să insuflă căldura deschiderii către frumos, către cultură.

Concluzia activității a fost necesitatea păstrării valorilor binelui, frumosului și adevărului în mijlocul unei societăți dominate mai ales de interese mercantile. Obligația morală a tinerilor este să ia atitudine, atât în școală cât și în afara ei, contra curentului non-valorilor, contribuind astfel la crearea unui societăți durabile, care pune preț pe cultură.

Itinerariile Avangardei XXII

Albumul porților de lemn de la Cașin premiat la Festival

Una dintre cele mai frumoase și mai acaparante cărți apărute recent în cuprinsul culturii române este semnată de domnul **Constantin Tudose** și intitulată *Porțile de lemn ale satului, Porțile sufletului*.

Cartea a apărut în condiții grafice cu totul deosebite la Editura „Magic Print” din Onești și cuprinde câteva sute de fotografii ale unor porți de gospodării țărănești din satul Cașin, județul Bacău. Un studiu de o excepțională relevanță descriptivă și științifică însoțește aceste fotografii.

Pe raza acestui sat istoricii au descoperit vestigii ale unor așezări străvechi. Pe un plan mai larg, toată valea Cașinului este plină de vestigii antice și feudale.

Splendida așezare rurală cunoscută azi sub numele de comuna Cașin este un concentrat de istorie românească semnificativ în cel mai înalt grad pentru tezaurul valorilor folclorice și etnografice care ne reprezintă.

Așezată la confluența râurilor Curiața cu Cașin, comuna este cunoscută prin vechile ei monumente: o biserică de lemn cu hramul Sfântul Nicolae construită în jurul anului 1740; o altă bise-

rică de lemn cu hramul Sfinții *Arhangheli Mihail și Gavril*, edificată în 1796 și zugrăvită în 1852 de **Gheorghe Grama**; și încă una cu hramul *Adormirea Maicii Domnului*, zidită în 1776 și renovată în 1797 de zugravul **Ioan Popovici**.

Este o comună cu oameni harnici și avuți, în care străvechile datini românești sunt păstrate cu sfințenie.

În timpul primului război mondial la Cașin s-au dat lupte grele între armatele române și cele germane. Marele pictor **Ștefan Dimitrescu** (1886 - 1933) a evocat aceste lupte în compoziția *Morții de la Cașin*, păstrată în prezent la Muzeul Național de Artă al României. Precizia desenului, trăirea tragică și patetică, rafinamentul coloristic caracterizează această compoziție.

Trăitor la Cașin, domnul Constantin Tudose cunoaște acest mediu istoric, social, folcloric și etnografic în toate detaliile sale. Pentru că mulți ani a lucrat în silvicultură, el cunoaște și tehnicile tradiționale de prelucrare a lemnului specifice zonei. Mai ales porțile înalte, monumentale, atent cioplite, ale fiecărei gospodării, ilustrează arta prelucrării lemnului la Cașin. Albumul *Porțile de lemn ale satului, Porțile sufletului* ilustrează această artă în variate moduri și cu o mare diversitate de mijloace expresive. De aceea albumul se înscrie printre cele mai frumoase realizări ale științei etnografice românești din ultimele decenii.

Ca studiu descriptiv al unei societăți

umane etnografia nu-și poate atinge telurile dacă cel care o cercetează nu trăiește în mijlocul ei. Mai precis - fără cercetările pe teren etnografia nu poate exista.

Pornind de la datele oferite de etnologie, etnografie, arheologie, folclor, folcloristică, arta populară, lingvistică, istorie și alte științe pot fi realizate obiectivele antropologiei culturale. Domenii precum structura socială, coeziunea socială, trăirea religioasă, tradițiile, arta, tehnologia populară, specificul etnic pot fi înțelese astfel mai bine. Discipline științifice precum sociologia rurală, sociologia artei, sociologia istoriei, sociologia cunoașterii au în lucrări de tipul *Porțile de lemn ale satului, Porțile sufletului* o bază fermă de susținere.

Ceea ce l-a atras în mod deosebit pe domnul Constantin Tudose este frumusețea porților de lemn din satul Cașin. Și originalitatea lor l-a atras. Pentru că niciuna nu seamănă cu alta. Cășunenii sunt într-o profunză competiție către bine și frumos. Fiecare gospodar își dorește o poartă diferită de a vecinilor, mai expresivă, mai originală, mai frumoasă. Când scriem aceste cuvinte nu uităm că frumusețea are puterea de a-i atrage pe oameni și de a-i transforma sufletește în bine, oricine și oricum ar fi ei.

Pe sutele de porți ale gospodăriilor din satul Cașin apar cioplite în relief motive arhaice ale artei noastre țărănești. Apar stilizate soarele, luna, stelele, florile (motivele fitomorfe sunt arhi-abundente) păsările, albinele, vietățile

satului și ale pădurii, copacii (îndeosebi brazii), bărbați, femei, copii. Apar numeroase motive geometrice. Toate sunt puse în lemnul porților într-o relație firească. Toate ne îndeamnă să ne gândim la ceea ce este echilibrat, armonios, temeinic, măreț, durabil și frumos în viața oamenilor. Astfel de motive îl fascinau și pe Brâncuși, care le cunoștea foarte bine, îndeosebi pe cele din zona Gorjului său natal. Fără să ne raportăm la ele, arta marelui sculptor nu poate fi înțeleasă.

Domnul Constantin Tudose este un strălucit etnograf și un împătimit iubitor de artă populară. El a făcut din contemplarea mereu repetată a „porților sufletului” un act al celor mai profunde trăiri sufletești.

Cu puțin timp în urmă am avut marea șansă de a-l însoți pe domnul Constantin Tudose în cursul câtorva plimbări pe ulițele satului Cașin. A fost pentru mine o experiență intelectuală și sufletească de neuitat. A fost o mare lecție de etnografie, folclor și istorie. Atunci am înțeles câtă pasiune și rigoare științifică, câtă autenticitate etnografică, câtă frumusețe, mai ales, sunt concentrate în splendidul album *Porțile de lemn ale satului, Porțile sufletului*.

Îi mulțumesc domnului Constantin Tudose pentru acest volum cu admirație și recunoștință.

Prof. univ. dr. **Mihail DIACONESCU**

Semnal: *Din amintirile unei octogenare*

Itinerariile Avangardei XXII

Uniunea Armenilor din România - Filiala Roman, în colaborare cu Primăria Municipiului Roman, Colegiul Național „Roman Vodă” și Societatea Culturală „Clepsidra” au organizat marți, 30 septembrie a.c., în amfiteatrul Colegiului Național „Roman Vodă”, ora 17.00, lansarea volumului ***Din amintirile unei octogenare*** de **Natalia Rusu** (Ed. „Pim”, Iași, 2014).

Cartea a fost prezentată de prof. **Gabriela Romano**, **Gheorghe A. M. Ciobanu**, **Lucian Strochi** și autoare.

La eveniment au participat: prof. **Laurențiu-Dan Leoreanu** - primarul

municipiului Roman, scriitorii **Lucian Strochi** - membru al *U.S.R. Iași* și al *U.A.P. P. Neamț*, **Gheorghe Andrei Neagu** - directorul revistei „Oglinda literară” din Focșani, membru al *U.S.R. - Filiala Bacău*, **Victor Munteanu**, președintele *Fundației Culturale „Georgeta și Mircea Căncicov”* Bacău, membru al *U.S.R. - Filiala Bacău*, dr. **Zareh Nazarian**, vicepreședinte al UAR, președinte *Zona Moldova UAR*, prof. univ. dr. **Maricel Agop** - președinte *UAR - Filiala Iași*, **Vasile Agop** - președinte *U.A.R. - Filiala Bacău*, prof. **Mihaela**

Tanovici - director al C. N. „Roman-Vodă”, prof. dr. pr. **Damian Pătrașcu**, rectorul *Institutului Teologic Romano-Catolic Franciscan* din Roman, prof. dr. pr. **Eugen Răchiteanu**, președintele *Academiei Franciscane „Petru Tocănel”* din Roman, pr. **Cornel Paiu** - președintele *Societății Culturale „Clepsidra”* și **Dan Dimitriu**, inspector cultural al societății amintite, reprezentanți ai *Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului*, ai etnicilor eleni, evrei, ruși-lipoveni, romei din Roman.

Pr. **Cornel PAIU**

Mitică Pricopie

Acasă la noi - păstrarea și cultivarea tradițiilor și obiceiuri strămoșești

În perioada 27 august - 2 septembrie a.c., la Centrul de agrement Valea Budului, județul Bacău, s-a desfășurat Tabăra Națională de cultură etnografică „**Acasă la Noi**” aflată la cea de a XI ediție. Organizată de **Despărțământul ASTRA „Vasile Alecsandri”** Bacău, cu finanțarea *Direcției Județene pentru Tineret și Sport* Bacău, tabăra a avut ca scop promovarea și păstrarea tradițiilor noastre milenare, a portului și cântecului popular în rândul copiilor și tineretului.

La actuala ediție au participat soliști și ansambluri folclorice din Făgăraș-Brașov, Turcoaia-Tulcea, „*Florile din Cucuieți*” din Solont, „*Ciucurelul*” de la Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău,

Gherăiești - Neamț și „*Scoala Steluțelor*” din municipiul Bacău.

Pe parcursul celor șapte zile participanții au prezentat spectacole în Centrul de agrement Valea Budului, la Slănic Moldova, precum și în municipiul Bacău la magazinul MOLL.

În drum spre Slănic Moldova participanții au luat cunoștință cu elemente ale folclorului de pe meleagurile băcăuane, au avut posibilitatea să cerceteze costume populare din zonă și au învățat pași de dans din partea locului.

În programul de activități au fost incluse și întâlniri cu domnul colonel în rezervă **Paul-Valerian Timofte**, președintele **Asociației „Cultul Eroilor Bacău”**, care a prezentat momente istorice ale Bacăului și însemnele României fiind urmărite cu mult interes de tinerii artiști.

Emoționantă a fost des-

chiderea festivă la care au participat oficialități locale, reprezentanți ai presei, părinți și un numeros public.

Acțiunile au fost încheiate prin înmânarea de diplome și trofee participanților la focul de tabără așteptat cu mult interes și cu promisiunea că la anul vor veni din nou.

„**Acasă la Noi**” este o manifestare a „**Despărțământului ASTRA**” Bacău, devenită tradițională, care de fiecare dată a reunit formații și ansambluri valoroase din țară, iar colaborarea cu *Direcția Județeană pentru Tineret și Sport* Bacău, Universitatea „V. Alecsandri” Bacău, precum și cu sprijinul financiar al *Consiliului Județean, Primăriei*, al unor sponsori și oameni cu suflet, au adus multe lacrimi de fericire participanților la activități.

Ioan HOLBAN

Ce mai fac tinerii? ...Scriu literatură, joacă teatru și vin la Teatru (circa 70% dintre spectatorii teatrelor de la noi sunt tineri, elevi și studenți), pictează (ei își „postează” pe Internet lucrările ca să-și găsească mai repede un cumpărător), cântă în felul și după gustul lor. S-ar fi convenit, poate, să încep cu un prevenitor „între altele”. Faptul că, într-o vreme a aface-rilor de tot felul și a goanei după un câștig material rapid și pe cât se poate consistent, tinerii se întorc spre gestul cultural trebuie să dea de gândit atât specialiștilor în literatură, cât și sociologilor. Care vor fi fiind motivațiile? Eșecul în „afaceri”? Deziluziile - nu puține - pe care le rezervă cotidianul? Sau, poate, altceva: o dovadă, încă una, că în "vremuri grele", poezia, literatura, în special, cultura, în general, funcționează ca un spațiu compensator, loc al tuturor iluziilor. În fiecare

Aprecieri despre tinerii concurenții ai Festivalului Avangarda XXII

an se desfășoară numeroase concursuri de literatură, de poezie, mai ales (unde vârsta maximă admisă a participanților este de treizeci de ani), aproape în fiecare oraș funcționează câte un cenaclu sau are loc un festival de literatură (la Bacău, de exemplu, poezii se adună în jurul *Fundației Culturale Georgeta și Mircea Cancicov* și al festivalului "Avangarda XXII"), tinerii debutează în revistele culturale sau fac ei înșiși reviste. De ce scriu tinerii (mai abilitați decât în vremea totalitarismului) literatură? O întrebare la care trebuie să răspundă (și) sociologul.

...Scriu literatură, parcă sfidând pedeapsa scrisă în *Apocalipsa* lui Ioan. Iat-o (în traducerea, excepțională, a lui Petru Creția): „1. Și am văzut apoi un alt înger puternic coborând din cer înfășurat într-un nor: un curcubeu îi înconjură capul, iar chipul lui era ca soarele, picioarele ca niște stâlpi de foc; 2. Și avea în mână micul sul desfășurat al unei cărți; și piciorul drept și l-a pus pe mare, piciorul stâng pe pământ; 3. Și a dat strigăt mare, ca un răget de tun, și, când a

strigat el, cele șapte Tunete au vorbit cu glasul lor; 4. Iar după ce au vorbit cele șapte Tunete, eu eram pe cale să leșin, când am auzit un glas din cer spunându-mi „Pune pecetea tăcerii pe cuvintele celor șapte Tunete și nu le scrie!” 5. Apoi îngerul pe care l-am văzut stând pe mare și pe pământ și-

a ridicat dreapta spre cer; 6. Și a jurat pe Cel care trăiește în vecii vecilor, cel care a făcut cerul cu toate câte se află în el și pământul cu toate câte se află pe el și marea cu câte se află în ea a jurat că n-are să mai fie timp de așteptare; 7. Ci că în zilele când se va auzi glasul celui de al șaptelea înger, când va avea să sune din trâmbiți, taina voinței lui Dumnezeu se va împlini, întocmai cum a dat vestea cea bună prin robii săi,

proorocii; 8. Iar glasul pe care îl auzisem din cer l-am auzit din nou vorbindu-mi și spunându-mi: „Haide, ia sulul desfășurat în mâna îngerului care stă pe mare și pe pământ”; 9. Și m-am dus lângă înger, spunându-i să-mi dea cartea aceea albă în formă de sul; iar îngerul mi-a spus: „Ia-o și mănânc-o pe toată; pântecele ți-1 va umple de amar, însă în gura ta va fi dulce ca mierea”; 10. Și eu am luat cartea din mâna îngerului și am mâncat-o pe toată și în gura mea era dulce ca mierea; iar după ce am mâncat-o am simțit în pînțele amar; 11. Și mi-a spus: „Trebuie să proorocești din nou noroadelor și neamurilor și limbilor și împăraților celor mulți”.

Aceasta este una dintre ultimele pedepse - printre cele mai

înfricoșate - pe care le anunță Ioan în *Apocalipsă*. De ce e cartea și dulce și amară? La întrebarea pe care o ivește Ioan Teologul nu va putea răspunde decât Poetul; a încercat, de exemplu, Ioanid Romanescu, astfel, în *Noul Adam*: „Da, era noapte -/ însă o noapte în care toate se mișcau repede/ acum această Lună bălăngănindu-se/ îți amintește numai de năucitoarele/ clipe-n care ai băut cu morții/ "Scrie!" te trezești spunându-i/ umbrei de lângă tine/ care chiar crede că inventezi - / greu să priceapă că nu ești decât/ un mecanism al cerului,/ pe care numai Dumnezeu știe să-l folosească/ și, în timp ce dictezi ceea ce ți se dictează,/ mintea îți umblă aiurea, te întrebi/ de ce să mai fii fericit între atâția/nefericiți, ba încă să devii prezent/ și din moarte, lăsând în urma ta/ un fir de premoniții/ da, era noapte -/ însă, abia șoptit, între buzele nopții umede/ se zămislise un ideal/ de care nu ai voie să vorbești/ nici tu, ironicul, sofistul”.

Chiar, de ce cartea e și dulce și amară, poete?

(Continuare în pag. 13)

Colegiul Teoretic „Henri Coandă”

Poezia salvează România

Juliana Caraghin

Vineri, 25 septembrie a.c., la ora 11, sub egida Fundației Culturale "Georgeta și Mircea Cancicov", în parteneriat cu Inspectoratul Școlar Bacău, „Itinerariile Avangardei” cu scriitorii **Daniel Nicolescu, Petru Colăcel și Daniel Săuca** au ajuns la colegiul nostru, în **Cabinetul de limba și literatură română „Pompiliu Stan”**.

Daniel Nicolescu - moderatorul întâlnirii - a precizat că se bucura întotdeauna când descoperea în sala de clasă chiar și pe un singur elev care se lăsa purtat alături de el pe aripile visului literar. El este de părere că în viață nu e bine ca Dumnezeu omului să fie banul, căci omul fără Dumnezeu e o trestie. De aceea arta este foarte importantă, căci, așa cum arăta Picasso, arta e minciuna care ne ajută să vedem adevărul. **Daniel Săuca** este poet, editor, publicist, redactor-șef al revistei „Caiete Silvane”, director al Centrului de Cultură și Artă Sălaj, președinte al Asociației Jurnaliștilor din Sălaj, moderator de emisiuni de radio și TV. El citește elevilor textul publicistic **Scintilii** și poemul **Via și șoaptele**, texte din volumul *Clopoțele raiului*.

Petru Colăcel consideră că elevii sunt singura lui rațiune de a fi într-o existență nevolnică și consideră că probabil Dumnezeu l-a făcut profesor ca să răzbune neștiința de carte a mamei. El ar fi vrut să fie actor, iar Daniel Nicolescu arată că și un profesor este un actor - un actor pe scena vieții. Petru Colăcel publică articole de critică literară; poezia o păstrează în inefabil, nu o scrie în volum. Dacă pe stradă nu se împiedică de o metaforă pe care să o șlefuiască acasă, atunci nu se poate numi poet. Citește poeziile **Umblet și Poveste**. Daniel Nicolescu citește un fragment din volumul *Dreptul la subiectivitate*.

Oaspeții s-au simțit stimulați de întrebările elevilor și s-au lansat în considerații de natură personală privind rolul iubirii, al scrisului, al frumosului, al idolilor literari. Cea mai incitantă întrebare a fost cea a elevei olimpice la religie, **Solomonea Elena Carmen**: „Care este diferența între dragoste și iubire?”. Daniel Nicolescu crede, la fel ca și personajul lui Marin Preda, că omul tânjește *in nuce* după dragoste: „Dacă dragoste nu e, nimic nu e.” De asemenea, arată că cititorii de literatură au imaginație, știu să comunice, sunt oameni frumoși. Doar cei care nu citesc sunt oameni urâți. Pentru **Daniel Săuca**, iubirea care tinde spre eros devine dragoste, iar

diferența între dragoste ca act trupesc și dragoste ca act spiritual este una esențială. Alte întrebări adresate de elevi: „Ce vă provoacă să scrieți într-o lume care nu promovează frumosul?”, „Cum considerați scrisul: drept hobby, drept control al gândurilor și al emoțiilor, drept modalitate de comunicare și relaționare?”, „Care sunt idoli dvs literari?”, „Sunteți mulțumit de viața dvs? Ați făcut compromisuri?”, „Care sunt punctele forte și slăbiciunile dvs ca scriitor?”. Elevii prezenți au fost din clasele IX-XII și au fost coordonați de doamnele profesoare **Budău Liliana, Caraghin Iuliana, Cupaș Carmen, Negru Alina, Popovici Raluca**.

Concluzia dezbaterii a fost că poezia salvează România, că ficțiunea ne face viața mai frumoasă. Din ficțiune s-au născut idei precum libertatea și democrația.

Itinerariile Avangardei XXII

Însemnări târzii la... Câmpulung Muscel

Itinerariile Avangardei XXII

Dialog cultural „10 PRIETENI” • Personalități culturale în itinerariu clepsidric și avangardist - Roman - Bacău - P. Neamț - Bran - Cheile Dâmbovicioarei - Câmpulung Muscel, Ed. I, 21 - 24 august 2014

Munteanu și folchistul Florin Tuțuianu (Bacău) și romașcanii dr. Dan-Gabriel Arvătescu, Ioan Dobreanu, Eva Lazea, Mihai Știrbu, Dan Dimitriu, Boris Cepalis - președintele Comunității Elene Roman.

Evenimentul a fost organizat de primăriile municipiilor Câmpulung-Muscel și Roman, în colaborare cu *Fundația pentru copii și tineret „Ecokind”, Societatea Culturală „Clepsidra” și Editura „Papyrus Media”* din Roman.

Volumul *Însemnări târzii* al **Zoei Georgescu** (1890-1977), poetă, traducătoare și culegătoare de folclor câmpulungean, publicat anul acesta la editura romașcană „Papyrus Media”, sub îngrijirea scriitorului **Alexandru Mihăilă**, are o prefață remarcabilă semnată de dr. **Dan-Gabriel Arvătescu** și conține traduceri din poezia simbolistă de limbă franceză, o fișă bibliografică a autoarei și un fragment memorialistic - o contribuție la istoria câmpulungeană.

Intervenții emoționante la evenimentul desfășurat pe parcursul a peste patru ore au avut: **Călin Andrei**, Primarul Municipiului Câmpulung Muscel, legat afectiv de Roman, prin faptul că mama sa este din această localitate, **Aurel Sergiu Monea**, președintele *Fundației*

pentru Copii și Tineret „Ecokind”, amfitrioni ai evenimentului, cărora le-au fost înmânate, prin intermediul delegației romașcane, însemnele Municipiului Roman, oferite de primarul acestei instituții, Dan-Laurențiu Leoreanu. De asemenea, lui Dan-Gabriel Arvătescu i s-au înmănat însemnele Municipiului Câmpulung Muscel, de către primarul localității gazdă.

Lucian Strochi a captat într-un mod original atenția sălii, **Victor Munteanu** a recitat din creația sa lirică, moderatorul evenimentului fiind pr. **Cornel Paiu**. O intervenție emoționantă a avut-o profesoara **Lavinia-Simona Bădulescu** pe marginea poemului Zoi Georgescu, „*Nunta Ilenii sau Flori și Fluturi pe Iie*”, apărut anul trecut la Editura „Ars Docendi”, din București.

Manifestarea a continuat cu vernisajul expoziției de artă plastică, cuprinzând lucrări de pictură și/ sau de grafică, ale romașcanilor **Cristinel-Ionel Prisacaru, Cornel Paiu, Iulia Stoleriu și Constantin Adamovici**, aceștia fiind prezentați de Lucian Strochi.

Totodată, în cadrul manifestării a fost organizată și o expoziție de carte, fiind prezentate cărți ale autorilor prezenți, și revistele „Asachi”, „Clepsydra”, „Moldova Literară” și „Carte de la

Curtea Veche”, precum și editurile „Papyrus Media”, „Cetatea Doamnei”, „Ars Docendi” și *Editura Fundației Culturale Cancicov*. În sens simbolic, tânărului poet câmpulungean Cristian Emanuel Ștefănescu i s-a lansat placheta de debut intitulată „Simbioză”.

O experiență culturală de neuitat, căci cine ar putea uita frumusețea ancestrală a Cheilor Grădiștei sau cele ale Cheilor Dâmbovicioarei, unde Peștera Dâmbovicioarei este mărturie a trecutului? Sau clipele de meditație poate involuntare, dar stimulate de frumusețea, acum tristă, bacoviană, a *Centrului Cultural „Paul Everac”*, din păcate, acum lăsat în paragină, abandonat, părăsit... Cine ar putea uita străzile pe care ne-a dus dr. Arvătescu, pentru a ne arăta drumurile copilăriei sale, casa unde s-a născut și a crescut în primii ani de viață?

Așadar, o experiență cu multiple valențe umane, identitare, spirituale oferită de romașcanul dr. Dan-Gabriel Arvătescu, de data aceasta gazdă în minunata Țară a Muscelului, din care își trage seva spiritual-identitară de început. Iată, un eveniment cultural pus sub pecetea prieteniei, care-și va primi oglind(ire)a, nădăjduim, la a doua ediție, care va avea loc anul viitor, 2015, la Roman. (Pr. **Cornel PAIU**)

(Urmare din pag. 12)

Theodor CODREANU

Textele poetice trecute de faza preselecției atestă, în majoritatea lor, un talent autentic, cu precădere concurenții nr. 4, 8, 10, care stăpânesc arta cuvântului, devenind expresivi și având reale perspective de

Aprecieri despre tinerii concurenți ai Festivalului...

consacrare în literatura de azi. Câțiva dintre concurenți, din păcate, nu stăpânesc suficient tainele limbii române, comițând erori de exprimare (dezacorduri: "mă doare cerul și frunza") sau nepotriviri de cuvinte ("injectat de muză", "feline pline de grație și minuțiozitate", "a funcționat vraja"). Am întâlnit și pastişe nefericite după Eminescu (Anii).

Stăpân pe uneltele limbajului filosofic este eseistul care a oferit textele despre N. Steinhart și Constantin Noica, în contextul comentariului la Jurnalul de la Păltiniș al lui Gabriel Liiceanu, chiar dacă autorul ține neapărat să nu iasă din comoditatea ideologiei "corectitudinii politice", în defavoarea "naționalismului" ni-

casian, asimilat, năstrușnic, celui ceaușist.

Promițător ca dramaturg este și autorul dramatizării după

teatrului epic, într-o aventură existențială, nuanțată subiectiv.

Viața mea cu Mozart, de Eric Emmanuel Schmitt, o formulă curajoasă după solilocviul sorescian din Iona, cu turnura

Lucian STROCHI

Singurul prozelitism pe care îl accept este cel literar. Poate

pentru că poezia formează același, nesfârșit, etern popor. Bacovia își arămează, pentru a căta oară, insinuant, toamnele, sunând din cornul poeziei. Și poezia de pretutindeni (îi) răspund. Deocamdată cu motouri și parole îmi sunt anonimi. Anonimi, dar poezii. Îl felicit pe Victor Munteanu pentru curajul nebun de a provoca poezia. Și iată, la sfârșit de septembrie, o viitură teribilă, amestec de litere, de trupuri suave de cuvinte, de priviri invadează Bacăul. Va fi frumos și trist, ca un amurg violet, iar nervii Potului vor fi coarde de vioară sau de vânt. Și poezia sub acoperire ne vor încânta cu versurile lor, ca la un strașnic foc de tabără jerbele de scânteie. Evident, galbene...

Într-un colț de univers: Roșiori, județul Neamț

Itinerariile Avangardei

Julia Stoleru

lumea-nchisă toată într-o carte / nu-i știu nici titlul nimic despre autor / vag auri-te cuvinte pe cotor / și-un fir de sânge paginile-mparte (Sonetul cărții ciudate, de Lucian Strochi).

Într-o lume în care se afi-

șează aparente, în care cenușiul material al vieții e dominant, sufocat de prea multe informații de cele mai multe ori lipsite de substanță și, în cel mai bun caz, doar pitorești, nevoia de comunicare devine o prioritate. Întâlni-

rea de la Roșiori e o poveste dintr-o carte ciudată pe care numai prietenii o pot citi, o poveste care a reușit să neutralizeze cenușiul vieții prin policromie sufletească a speranței, încrederii, poeziei, imaginației.

Cum nimic nu este întâmplător, într-un colț de univers plin de flori, de mii de culori, mai aproape de pământ sau poate mai aproape de cer, oameni cu suflet frumos - familia **Vasile și Elena Șerban** - ne-au deschis portile spre altă dimensiune. Am reîntâlnit oameni frumoși ca-

re mi-au amprentat sufletul cu culorile prieteniei lor.

Întâlnirea a fost o poveste în care „*totul îmi pare cunoscut*”, „*chiar și iarba aceasta / la umbra căreia cântă un greier / îmi pare cunoscută le spun paznicilor / în timp ce-mi rostogolesc umerii de apă / în cascada înaltă a veșniciei...*” (Cornel Paiu - *Paznicii pereților*).

Există oameni frumoși care-și deschid sufletul în evantaiul de culori - emoții desprinse din cuvintele unei povești care se numește, simplu: PRIETENIE.

O întindere ce pare nesfârșită, ochiul descifrând o linie undeva departe, unde cerul se unește cu pământul, este lunca râului Moldova văzută de pe dealul din Roșiori. Un sătuc liniștit, pierdut într-o mare de verdeată. Ochiul cutreieră întinderile, iar natura ne dăruiește eternitatea frumosului. O întâlnire culturală ce ne-a făcut să ne re-descoperim... la Roșiori. Aici, într-o casă cu o gazdă primitoare, ne-am strâns pentru a-l aniversa pe Lucian Strochi. Întâlnire la inițiativa *Societății Culturale „Clepsydra”* din Roman, într-un colț

de rai, unde razele soarelui se furișează printre ramurile încărcate cu mere dispuse în ciorchini, așa cum erau florile în primăvară, iar gândurile cugetătorilor de la masa de oaspeți călătoresc în spirala timpului primenind ideile celor prezenți.

De jur-împrejur numai flori: gura-leului, papucul-doamnei, cavaleri, regina-noptii, gladiole, trandafiri, gherghine ș.a. răspândind miresme tainice. O casă care ascunde în interior comori inestimabile, pe care amfitrionii - profesorii **Vasile și Elena Șerban** le păstrează ca zestre și moștenire de

la strămoși. O familie care și-a deschis sufletul și portile, primind în casa lor pe purtătorii culturii din Bacău - **Victor Munteanu**, P. Neamț - **Lucian Strochi** și din Roman - pr. **Cornel Paiu**, **Alexandru Mihăilă**, **Iulia Stoleru**, **Mihai Știrbu** (cu soția doctorită), familia dr. **Nazariteanu**, pictorul **Cristian Prisacaru**, **Dumitru Mititelu** (fotograf), **Ciprian Predescu** (jurnalist), **Dan Dimitriu** - consilier cultural al instituției organizatoare și subsemnata.

Roșiori - „Ambasada culturii, prieteniei și frumuseții”.

Peisajul rustic și oamenii care l-au sfințit au făcut din ziua de 21 iulie un adevărat poem.

Montaigne spunea că nu suntem oameni decât prin cuvânt, iar „*cuvintele sunt flori pe care ni le dăruim unii altora pentru a ne exprima omnia*”. Această zi a fost încărcată cu astfel de flori, dăruite...

Eva Lazea

„Am luminat peste 40 de generații de copii”

Elena Șerban

Niciodată bătrânii acestui mic sat, care numără în jur de o sută de case, nu s-au gândit, că aici, cândva, ar fi o „ambasadă” (supranumită astfel de pr. Cornel Paiu) a culturii locale. Dar se vede că acest lucru a devenit realitate. Și nu fără

temei. Din acest sătuc, așezat pe malul drept al Moldovei, pe coasta unui deal, mai mulți tineri, doritori de cultură s-au desprins de locurile natale, au luat drumul învățaturii spre licee, universități etc. Cei mai mulți au devenit ingineri de diferite specialități (unii chiar doctoranzi la Oxford sau informaticieni pentru Canada), colonei, profesori, polițiști, ba chiar avem și o absolventă de

limbi orientale.

Noi, soțul și cu mine, am rămas în sat pentru a lumina peste 40 de generații de copii... Și iată că, la propunerea părintelui Paiu, am primit în casa noastră, pentru al doilea an consecutiv, „cultura” și scriitorii din Bacău, P. Neamț și Roman. La ziua aniversară a scriitorului Lucian Strochi - a ajuns și poetul băcăuan - Victor Munteanu, mereu cu zâmbet

pe buze, membri ai Asociației Culturale „Clepsydra” (medici, ingineri, poeți, pictori, la o întâlnire culturală moderată de pr. Cornel Paiu. S-a făcut schimb de cărți recent apărute și de autografe, de reviste literare, s-a recitat din creațiile proprii, s-au depănat gânduri, amintiri, răscolindu-se trecutul și prevenindu-se viitorul celor care vor adăuga noi pagini culturii românești.

A fost o zi deosebită pentru sat, deoarece s-a văzut că, acolo unde te aștepti mai puțin, pot avea loc evenimente majore ce aduc bucurii și mulțumiri în sufletele tuturor.

Dacă de la Roșiori au plecat tinere vârstare spre cultură, iată, ca un răspuns la acest gest, a venit și „cultura” pe la Roșiori.

Le mulțumim tuturor și-i așteptăm la a treia ediție.

(Urmare din pag. 15)

- Personalitatea „*nu se bucură de popularitate, pentru că ea nu se capătă, ci se cucerește cu trudă*”. Dacă absența nu ți-e simțită, atunci e cazul să știi că nici prezența ta nu contează. În ceea ce mă privește, prefer să fiu criticat pentru ceea ce sunt decât iubit pentru ceea ce nu sunt.

- Când este omul liber?

- Atunci când nu are nimic de demonstrat. Omul s-a născut liber, dar este pretutindeni în lanțuri, pentru că doar caracterul îi dă libertatea interioară. Libertatea omului e partea divină din el, dar și una dintre posibilitățile cele mai valoroase ale imaginației, după cum spune scriitorul american Ambrose Bierce.

- Despre perfecțiune ce credeți?

- Ceea ce credea și Salvador Dali: „*Nu vă temeți de perfecțiune! N-o s-o atingeți nicicând!*”

- Ce înseamnă să fii viceprimar al

„Înlocuirea lui a fi cu a avea a dus la o scădere spirituală galopantă”

Bacăului?

- O groază de lucruri. Muncă și iar muncă, emoții, speranțe, doza normală și omenească de răbdare, circumspecție, atenție, incertitudini în fața unor încercări aflate la hotarele imposibilului, lupta cu tine însuși și cu prejudecățile. De la venirea mea în Primărie, am încercat, la fel ca și la celelalte locuri de muncă, să aduc zâmbetul în prim-plan și să acord cât mai mult din timpul meu celorlalți.

- De ce toate guvernele postdecembriste nu au reușit să facă nicio reformă în țara asta?

- Pentru că nu a fost voință politică și nici bani. Or, în plină economie subterană și inginerii financiare, banii deservesc alte interese... Înlocuirea lui „a fi” cu „a avea” a dus la o cădere spirituală galopantă. Arătați-mi un singur segment din realitate necontaminat de starea generală în care ne aflăm! Nu vreau să vă amintesc ce salariu are un tânăr licențiat și câți dintre ei au fost nevoiți să-și părăsească țara, căutându-și norocul pe la străini. Mă refer doar la tinerii cu vocație, serioși, la „materia cenușie” pe care ne-o cumpără străinătatea la un preț de nimic. La personalitățile din vârfurile științei și culturii românești, de

slujirea și darul cărora se bucură alte popoare. Mă refer la partea plină a paharului, pentru care nu trebuie să deteriorăm imaginea celui menit să vindece umanitatea de căderile ei fizice și psihice. Nu uscăturile sunt cele mai importante într-o pădure.

- Sunteți o familie reușită de intelectuali, soția dumneavoastră, Cătălina Ababei, lucrează la Universitatea „Vasile Alecsandri”, fiica, Alina, este absolventă a UNEFS și a Facultății de Comunicare și Relații Publice din cadrul Școlii Naționale de Studii Politice și Administrative și profesor la Școala „Alec Russo” din Bacău. Aveți o stare materială normală, care vă permite să fiți fericiți. Ați dobândit cu-adevărat acest sentiment al împlinirii?

- „Sufletul nu poate găsi fericirea în

acumularea de bunuri materiale pentru simplul motiv că fericirea nu este artificială. Pierzând contactul cu beatitudinea divină, el speră să acopere această lipsă cu ajutorul unor pseudo-plăceri” - Colin Turne. Adevărata reușită în viața asta („*scurtă cât o pocnitură de bici*”, după cum v-ați exprimat într-un vers de-al dumneavoastră) nu este bunăstarea materială, hedonismul, ci mântuirea. Nu vremelnicia mă interesează, ci veșnicia. Sufletul nu poate găsi fericirea în acumularea de bunuri materiale, pentru simplul motiv că fericirea nu este artificială. Pierzând contactul cu beatitudinea divină, el speră să acopere această lipsă cu ajutorul unor pseudo-plăceri. Cine nu dobândește veșnicia Raiului înseamnă că nu a fost cu-adevărat viu pe pământ.

„Înlocuirea lui a fi cu a avea a dus la o scădere spirituală galopantă”

(Urmare din pag. 3)

Nu spun că sunt făcător de minuni, însă, pe cât am avut posibilitatea și pe cât am putut, am încercat - chiar dacă, uneori, nu am reușit - să fac binele pe unde-am ajuns. Binele, în genere, nu poate fi cuantificat și nici contabilizat. El crește atunci când se înmulțește cu binele făcut și de alți semenii. Învățământul, sportul, cultura și artele, precum și celelalte domenii ale vieții noastre de toate zilele au intrat în colaps pentru că pe la putere s-au perindat prea multe partide și nu a existat niciodată o întâlnire la unison prin care să se ia o decizie generală și hotărâtă pentru scoaterea României din impas. Învățământul găfie prin inflația de miniștri numiți să facă reforme, la fel și sportul, sănătatea, cultura și artele. O corabie condusă de o duzină de căpitani nu ajunge la niciun liman.

- **Dumneavoastră - spre deosebire de o mulțime de „partidiști” - ați rămas fidel PNL-ului și nu v-ați ocupat cu naveta de la o formațiune politică la alta. Credeți cu-adevărat în liberalii care v-au promovat, au ei oamenii și soluția scoaterii țării din criză? Au reușit ei să demonstreze ceva prin guvernările de până acum?**

- Dacă nu aș fi crezut în doctrina liberală, nu aș lupta pe baricadele acestui partid. Eu am făcut performanțe în atletism, dar nu în fuga de la un partid la altul. Dacă liberalii nu au oamenii și soluția scoaterii țării din criză, atunci care alt partid a dovedit că poate să facă acest lucru?

- **Care credeți că este problema fundamentală a băcăuanilor și a cetățenilor români, în genere?**

- Din păcate, ca niciodată în istoria neamului nostru, omul a ajuns să se apere de un dușman cumpănit, de un produs al ultimilor două decenii: *Statul Român! Statul*, care l-a lăsat fără un loc de muncă și pentru care *Constituția* nu mai face doi bani, *statul*, care nu mai este capabil să apere hotarele țării, *statul*, care îl urmărește cu impozitele până-n gaură de șarpe, *statul*, care a distrus economia națională, *statul*, care,

prin funcționarii de la toate ghișeele publice, i-a distrus orice fărâma de demnitate... *Statul*, care nu mai este stat, ci un cuvânt abstract în buzunarele celor fără niciun dram de rușine și moralitate. Iată adevărata problemă a băcăuanilor și a tuturor românilor!

- **Cine se face vinovat de o asemenea stare a lucrurilor?**

- Dacă tragem o linie sub această situație, veți afla cine sunt cei care au stat cel mai mult la guvernare și care și-au adus cel mai mult contribuția la crearea acestei realități. Nu vreau să spun că liberalii n-au și ei uscăturile lor, ca orice pădure, și nici nu vreau să arunc pisica în ograda altuia, însă procentul de culpabilitate în această privință atârna acolo unde toată lumea știe! Grosul „recoltei” aparține celui care a „gospodărit” răul până l-a adus în halul în care se află. Noi, liberalii, am încercat să venim ca o formulă nouă de guvernare, ca o respirație după o lungă somnolență a conștiinței, însă, din păcate, n-am fost lăsați să demonstrăm până la capăt ceea ce ne-am propus.

Drumul spre înțelegerea liberalismului nu poate fi ușurat pentru nimeni, fiindcă important nu este ca oamenii să se declare liberali, ci ca ei să devină cu

realism, nu poate fi evitată apariția deșeurilor sociale, adică a neajutorților.

- **Ce ați făcut pentru recuperarea memoriei înaintașilor liberali ai Bacăului, personalități reprimite de comuniști?**

- Pentru Mircea Cancicov am dat denumirea *Parcului* și a *Centrului de Afaceri* și am organizat, de asemenea, o serie de conferințe și simpozioane... Dacă vă referiți la familia boierilor Lecca, constat și eu că, deocamdată, am fost luați înainte de alte priorități...

- **Dar familia asta a dat țării miniștri, senatori, deputați, diplomați și**

adevărat liberali, care gândesc și acționează ca atare, spunea cineva.

- **Până la urmă, ce este liberalismul?**

- Sistemul social-politic cel mai potrivit. Pentru că, așa după cum crede și Petre Țuțea, asigură triumful personalității, a elitei conducătoare, și nu deranjează cu nimic mersul dogmatic al lumii creștine. În climatul creat de liberali „se poate respira spiritual și se poate progresa material, valorile mișcându-se nederanjate de nimeni”.

- **Dar tot liberalismul dă cu o mână și ia cu două...**

- Eu spun, tot ca Petru Țuțea, că liberalismul instituie concurența ca o competiție de valori, și nu confiscarea umană. Totuși, recunosc și eu că, prin competiția dură care se practică în libe-

ralism, nu poate fi evitată apariția deșeurilor sociale, adică a neajutorților.

ralism, nu poate fi evitată apariția deșeurilor sociale, adică a neajutorților.

- **V-a bătut vreodată gândul să plecați din țară?**

- Nu o singură dată. M-am apucat să practic bobul de performanță sportivă

tocmai în ideea de a rămâne în Vest. Însă, reflectând mai îndelung, am ajuns la concluzia că a pleca din patria strămoșilor mei este totuna cu un act de lașitate și de trădare națională! Tatăl meu a fost ofițer, iar iubirea de patrie a constituit una dintre principalele modalități de realizare a educației mele. Nu știu dacă vorbim despre un patriot sau patriotard, însă știu sigur că am învățat să-mi iubesc patria și neamul și să am o identitate inconfundabilă. Pentru că, de fapt, plecarea celor buni (nu a celor răi!) este tocmai ceea ce își doresc unii care nu-și iubesc nici țara și nici concurența. Să beneficieze în voie de moșia rămasă fără stăpân! Dramele românilor - căpșunarii, constructorii și gunoierii Europei - abandonati de instituția statului continuă să adâncească rănilor acestor vremuri: familii destrămate, copii lăsați la voia sortii, sinucideri, părinți și bunici ajunși la granița disperării! Ca atare, plecarea mea din țară am considerat-o ca fiind gestul căpitanului care, părăsindu-și corabia, a lăsat-o să se scufunde. Nu, am hotărât să rămân aici și să lupt împotriva răului cu armele loialității și ale bunului simț și cu dovada propriilor mele fapte.

- **Umblă vorba că sunteți unul dintre liberalii mai răsăriți, care aduceți un plus de imagine formațiunii politice de la Bacău...**

- Vorba e făcută să umble, însă eu nu fac altceva decât să-mi iau în serios viața și destinul. Nu știu dacă voi ajunge până la capăt de drum, însă, importantă este, cred, hotărârea de merge în această direcție. Totul constă în felul în care îți rezolvi problemele de datorie și de conștiință.

- **Ce reprezintă, pentru dumneavoastră, conștiința?**

- Conștiința este tribunalul pe care omul îl simte în sine, adică vocea interioară care ne avertizează că ceva se uită. Ne gândim la noi ca fiind oameni în căutare de trezire spirituală, când, de fapt, suntem ființe spirituale încercând să facem față la trezirea conștiinței umane. Adevărul nu are sens în afară de conștiință. Mulți se tem de ochii lumii și mai puțin de această instanță lăuntrică. Una e să trăiești cu regretele și alta cu remușcările tale. În afară de conștiință, totul e bestialitate. Pentru că însăși iubirea nu este doar o simplă relație între două persoane, ci un stadiu al conștiinței tale.

- **Dar personalitatea?**

(Continuare în pag. 14)

Consiliul Cultural al „Vieții băcăuane”

MIHAI DEJU (președinte al S.C. Comat S.A.),
PETRU PLĂCINTĂ (președinte al S.C. Cybernet Auto Center S.R.L.), ȘTEFAN ȚIBULIAC (director al Transelectrica S.A. Bacău),
ADRIAN AVRAM (președinte al Sindicatului Liber Romgaz R. A. Distribuție Bacău), ION MELINTE (deputat în Parlamentul României), GHEORGHE BĂLĂU (manager general al S.C. ATLAS S.A.), GABRIEL STAN (director al Casei Corpului Didactic „Grigore Tabacaru”), EMIL VAMANU (director al Administrației Bazinelor de Ape „Siret”), VIOREL GHELASĂ (director al Direcției Silvice Bacău), VASILE NIȚĂ (administrator al S.C. Tricotex S.R.L. Măgura), DĂNUȚ VOICU (administrator al S.C. Moldotrex S.R.L.), NELU HORDILĂ (administrator al S.C. Union Condrom S.A.)

Editor: Fundația Culturală „Georgeta și Mircea Cancicov”

ISSN: 1583 - 6339

Responsabilitatea în ceea ce privește conținutul articolelor aparține, în exclusivitate, autorilor.

• Abonamentele se fac la sediul redacției sau prin telefon / fax: 0234 571532

Redacția

Redactor-șef: Pr. dr. Constantin LEONTE
Redactor-șef adjunct: Sorina MUNTEANU

Secretar de redacție:
Pr. Ștefan CHELARU

Nicu I. Aur, Dumitru Brăneanu, Ioan Dănilă, Elena Hociung, Petre Isachi, Adrian Lungu, Val Mănescu, Mircea Merticariu, Alina Munteanu, Ioan Neacsu, Daniel Nicolescu, pr. Cornel Paiu, Neculai Plugariu, Vasile-George Puiu, Valeriu Tănase, Constantin Topală, Ozana Kalmuski-Zarea

Fotoreporteri: Amedeo Spătaru, Eugen Grigore
Tehnoredactare computerizată: Ioana Aioanei

Redacția: Bacău, Str. 9 Mai 80/A/7, CP: 600065
Telefon/Fax: 0234 571532. Mobil: 0721861045
E-mail: fundatiacanicov@yahoo.com
viata_bacauana@yahoo.com
victormunteanu28@yahoo.com

Festivalul „Avangarda XXII”

Ștefan Olteanu

Un festival „aproape singular prin conținut și participare”

Vineri, 26 septembrie a.c., au debutat manifestările programate în cadrul celei de-a XIII - a ediții a Festivalului-Concurs Internațional de Poezie „Avangarda XXII”, organizat de Fundația Culturală „Georgeta și Mircea Cancicov” (președinte fondator, cunoscutul poet și publicist Victor Munteanu), cu contribuția Consiliului Județean, a Parohiei „Sf. Ioan” din Bacău, Teatrului Municipal „Bacovia”, Casei Memoriale de Artă Ceramică „Anton Ciobanu” și Inspectoratului Școlar Județean.

Itinerariile scriitorilor prin colegiile băcăuane

Prima manifestare de amploare a fost, în buna tradiție a acestui Festival, periplul scriitorilor prin colegiile băcăuane, demarat, simultan, la ora ora 11.00, având ca temă „Literatura și calculatorul - avantaje și primejdii”.

Moderatorii delegațiilor de scriitori au fost: la Colegiul Național „Ferdinand I” - **Ioan Holban** (moderator, critic literar - directorul Teatrului „Luceafărul” din Iași), scriitorii **Dan Bogdan Hanu** și **Doru Ciucescu**, la Colegiul Tehnic „Anghel Saligny” - **Victor Munteanu** (moderator), **Paul Aretzu**, **Ion Lupu** și **Dumitru G. Lecca**, la Colegiul Național Pedagogic „Ștefan cel Mare” - **Cornel Paiu** (moderator - președintele Asociației Culturale „Clepsidra” din Roman), **Lucian Strochi** (directorul revistei „Asachi” din P. Neamt) și **Ioan Neacșu**, la Colegiul Tehnic de Telecomunicații „N. V. Karpen” - **Theodor Codreanu** (critic și

istoric literar din Huși - Vaslui - moderator și soția, **Lina Codreanu**), **Simona Dumitrache** (Caracal) și **Alexandra-Roxana Lazăr** (Brașov), iar la Colegiul „Henri Coandă” - **Daniel Nicolescu**, (critic literar și redactor al „Vieții băcăuane” - moderator), **Daniel Săuca** (redactor șef al Revistei „Caiete Silvane” din Zalău) și **Petre Colăcel** (Comănești).

Deschiderea Salonului Cărții „Avangarda XXII”

Tot vineri, de la ora 16.00, la Centrul de Cultură și Arte „George Apostu” a avut loc deschiderea Salonului Cărții „Avangarda XXII”, având în program dezbaterile colocviale pe tema „Efectele culturii stradale în literatură” și lansarea celor mai semnificative volume apărute anul trecut, sub semnătura scriitorilor-prieteni ai acestui festival, veniți, ca și la precedentele ediții, din toate colțurile țării. Și n-au fost puține titluri...

(Continuare în pag. 9)

C
M
Y
K

C
M
Y
K